

ПЪТЯТ КЪМ ХРИСТОС

ЕЛЪН УАЙТ

1 БОЖИЯТА ЛЮБОВ КЪМ ЧОВЕКА.....	2
2 НУЖДАТА НА ГРЕШНИКА ОТ ХРИСТОС.....	27
3 ПОКАЯНИЕ.....	47
4 ИЗПОВЕД.....	97
5 ПОСВЕЩЕНИЕ.....	115
6 НАШАТА ВЯРА И ПРИЕМАНЕТО НИ ОТ БОГА.....	136
7 КАК СЕ ПОЗНАВА ХРИСТОВИЯТ ПОСЛЕДОВАТЕЛ..	159
8 ИЗРАСТВАНЕ В ХРИСТОС.....	191
9 ЖИВОТ И СЛУЖБА.....	223
10 ПОЗНАНИЕ ЗА БОГА.....	249
11 ПРИВИЛЕГИЯТА НА МОЛИТВАТА.....	275
12 КАКВО ДА ПРАВИМ СЪС СЪМНЕНИЕТО.....	320
13 РАДОСТ В ГОСПОДА.....	352

1 БОЖИЯТА ЛЮБОВ КЪМ ЧОВЕКА

Природата и Божието откровение свидетелстват в еднаква степен за любовта на Бога. Нашият Баща на небето е Източникът на живота, на мъдростта и радостта. Погледнете само чудните и прекрасни неща в природата. Помислете за тяхната удивителна приспособеност към нуждите и щастието не само на човека, но и на всички живи творения. Слънчевата светлина и дъждът, които веселят и освежават земята, хълмовете, моретата и

полята всички те ни говорят за
любовта на Твореца. Бог е, Който
задоволява ежедневните нужди на
всички Свой създания. С чудно
хубави думи е изразил това
псалмистът:

“Очите на всички очакват от Тебе
и Ти им даваш храната навреме.
Отваряш ръката Си
и задоволяваш желанието на всяко
живо същество.” (Псалм 145:15,
16).

Бог създаде човека съвършено свят
и щастлив; и хубавата земя, така

както се появи от ръцете на
Създателя, не носеше и следа от
развала, нито сянка от проклятие.
Престъпването на Божия закон
закона на любовта беше
действието, което докара
нещастията и смъртта. И все пак
дори и в сред страданието
последица и резултат на греха, се
открива Божията любов. Писано е,
че Бог проклел земята заради
човека (Битие 3:17). Но тръните и
бодилите трудностите и
изпитанията, правещи живота на
хората живот на труд и грижи
бяха определени за тяхно добро

като част от обучението,
необходимо според Божия план за
издигането им от разрухата и
деградацията, които грехът беше
причинил. Макар и паднал, светът
не е целият само скръб и
нещастия. Самата природата ни
дава толкова много вести на
надежда и утеха. По бодилите има
цветя, а тръните са покрити с рози.

“Бог е любов” е написано на
всяко разтваряща се пъпка, на
всяко стръкче никнеща трева.
Прекрасните птици, които огласят
въздуха с радостните си песни,

съвършените фини багри на
цветята, които изпълват въздуха с
благоухание, величествените
горски дървета с техните могъщи
зелени корони всичко
свидетелства за нежната бащинска
грижа на нашия Бог и за
желанието Му да направи Своите
деца щастливи.

Божие слово разкрива Неговия
характер. Сам Той изяви Своята
безкрайна любов и състрадание.

Когато Мойсей се помоли:

“Покажи ми славата Си”, Господ
отговори: “Ще направя цялата Ми

доброта да премине пред тебе.”
(Изход 33:18, 19). Това е Неговата
слава. Когато премина пред
Мойсей, Бог обяви: “Господ,
Господ милостив, снисходителен и
дълготърпелив, Който изобилства
с доброта и истина, проявява
милост към хиляди, прощава
нечестие, престъпление и грях.”
(Изход 34:6, 7). Той е “бавен на
гняв и много милосърден” (Йона
4:4), “защото намира удоволствие
в това да показва милост” (Михей
7:18).

Бог привлича сърцата ни чрез
неизброими доказателства за
Своята любов на небето и земята.
Стреми се да ни разкрие Себе Си
чрез природата, както и чрез
най-дълбоките и нежни земни
връзки, които човешките сърца
могат да познаят. И все пак тези
неща представят несъвършено
Неговата любов. И макар че са ни
дадени всички доказателства,
неприятелят на доброто до такава
степен е заслепил умовете на
хората, че те гледат към Бога със
страх; считат, че е строг и не
прощава. Сатана ги е подвел да Го

възприемат като Същество, Чието главно качество е строгата справедливост като безпощаден съдия, като суров, взискателен кредитор. Описвал е Твореца като такъв, Който наблюдава човеците с ревниво око, само и само да зърне някоя тяхна слабост или грешка, за да може после да стовари наказанията Си върху тях. Точно затова Исус дойде да живее всред хората да премахне тази мрачна сянка, като разкрие пред света безпределната Божия любов.

Божият Син слезе от небето, за да ни открие Отца. “Никой човек не е виждал никога Бога;

Единородният Син, Който е в обятията на Отца, Той Го изяви.”

(Йоан 1:18). “Никой не познава Отца, освен Синът и онзи, на когото Синът е благоволил да Го открие.” (Матей 11:27). Когато един от учениците помоли:

“Покажи ни Отца”, Исус отговори:

“Толкова време съм с вас и не си ли Ме познал, Филипе? Този, който е видял Мене, видял е Отца; как казваш ти: Покажи ни Отца?” (Йоан 14:8, 9).

Когато описваше Своята земна мисия, Исус каза: Господ “Ме е помазал да проповядвам евангелието на бедните; изпратил Ме е да изцерявам съкрушените по сърце, да прогласявам освобождение на пленниците и възстановяване зрението на слепите, да пусна на свобода угнетените” (Лука 4:18). Това беше Неговата работа тук на земята. Той обикаляше, вършейки добрини, и лекуваше всички угнетявани от Сатана. Имаше цели села, където не се чуваше охкане

от болест в нито един дом, защото
Той беше минал оттам и беше
излекувал всичките им болни.
Делата Му доказваха Неговата
Божествена мисия. Любов, милост
и състрадание се разкриваха във
всеки жест на Неговия живот;
сърцето Му преливаше от нежно
съчувствие към човешките чеда. И
най-бедните, и най-скромните не
се страхуваха да се приближат до
Него. Даже малките дечица се
чувстваха привлечени. Те обичаха
да се катерят по коленете Му и да
се взират в това замислено лице,

което излъчваше такава доброта и любов.

Исус не скриваше нито дума от истината, но я изговаряше винаги с любов. В Своите отношения с хората проявяваше най-голям такт и деликатност. Никога не се показваше груб, никога без нужда не изговаряше дори и една строга дума, никога не причиняваше ненужна болка на някоя чувствителна душа. Не осъждаше човешките слабости. Говореше истината, но винаги с любов. Порицаваше лицемерието,

неверието и нечестието; но сълзи
задавяха гласа Му, когато
изговаряше съдбоносните укори.
Той плака над Ерусалим града,
който тъй много обичаше и който
отказа да приеме Него “Пътя,
Истината и Живота”. Евреите бяха
отхвърлили Спасителя, но Той се
отнасяше към тях със
съчувствителна нежност. Целият
Му живот бе живот на
себеотрицание и внимателна
грижа за другите. Всяка душа бе
скъпа в очите Му. Макар винаги да
се държеше с Божествено
достойнство, Той се снишаваше до

всяко човешко същество и се
отнасяше с нежно съчувствие към
всеки член на Божието семейство.
В лицето на всички хора Той
виждаше паднали същества, чието
спасение беше целта на Неговата
земна мисия. Такъв е характерът
на Христос, който се разкрива в
живота Му.

Такъв е характерът и на Бога. От
сърцето на Отец изтичат към
човешките чедра потоците на
Божествено състрадание, което се
разкри и изяви чрез Христос.
Исус, нежният, съчувствителен

Спасител, беше “Бог, изявен в плът” (1Тим. 3:16).

Именно за да ни изкупи, Исус живя, страда и умря. Стана “човек на скърби”, за да можем ние да станем съучастници във вечната радост. Бог позволи на Своя любим Син, пълен с благодат и истина, да слезе от един свят на неописуема слава, в свят, поразен и отровен от грях, помрачен от сянката на смъртта и проклятието. Позволи Му да напусне обятията на Неговата любов и поклонението на ангелите, за да претърпи срам,

оскърбление, унижение, омраза и смърт. “Наказанието, докарващо нашия мир, се стовари върху Него; и с Неговите рани ние се изцерихме.” (Исая 53:5). Вижте Го в пустинята, в Гетсимания и на кръста! Непорочният Син на Бога взе върху Себе Си товара на греха. Този, Който винаги е бил едно със Своя Отец, почувства страшната раздяла между Бога и човека, причинена от греха. Това изтръгна от устните Му агонизиращия вик: “Боже Мой, Боже Мой, защо Си Ме оставил?” (Матей 27:46). Товарът на греха, чувството за

неговата ужасна чудовищност, за отделянето на човека от Бога, което той причинява ето това съкруши сърцето на Божия Син.

Но тази велика жертва не бе принесена, за да породи в сърцето на небесния ни Баща любов към човека, нито пък за да Го накара да пожелае да ни спаси. Не, не! “Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син.” (Йоан 3:16). Нашият небесен Баща ни обича не заради това велико изкупление, напротив Той предвидя изкуплението, защото ни

обича. Христос бе средството, чрез което Бог можеше да излее Своята безпределна любов върху един паднал в грях свят. “Бог в Христос примиряваше света със Себе Си.” (2Кор. 5:16) Той страдаше заедно със Своя Син. С агонията в Гетсиманската градина, със смъртта на Голгота сърцето на безкрайната Любов плащаше цената на нашето изкупление.

Исус каза: “Затова Ме обича Моят Баща защото отдавам живота Си, за да го взема пак.” (Йоан 10:17).

“Моят Баща ви обича толкова

много, че Ме е обикнал още повече, задето дадох живота Си, за да ви изкупя. Като станах ваш Заместник и Гарант, като отдах живота Си, поемайки върху Себе Си вашите задължения, вашите престъпления, Аз станах още по-скъп на Своя Отец; защото чрез Моята жертва Той може да бъде и справедлив, и в същото време да оправдае всеки, който вярва в Мен.”

Никой освен Божият Син не би могъл да осъществи нашето изкупление. Защото единствено

Този, Който бе в обятията на Бог Отец, можеше да ни Го открие. Само Този, Който познаваше висините и дълбините на Божията любов, можеше да я разкрие и покаже. Нищо по-малко от безкрайната жертва, принесена от Христос за падналото човечеството, не би могло да изрази любовта на Бог Отец към хората.

“Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син.” (Йоан 3:16). Даде Го не само да живее между хората, но и да понесе

греховете им и да умре като жертва за тях. Той Го отдаде на падналото човечество. Христос се приравни с интересите и нуждите на хората. Той, Който бе едно с Бога, свърза Себе Си с хората чрез връзки, които никога няма да бъдат разкъсани. Исус “не се срамува да ги нарича братя” (Евреи 2:11). Той е нашата Жертва, нашият Адвокат, нашият Брат, носещ нашия човешки образ пред престола на Отец; и през безкрайните векове Той ще остане едно с човечеството, което е изкупил Човешки Син. И всичко това за да

бъдем изтръгнати от разрухата и деградацията на греха, та да можем да отразяваме Божиата любов и да споделим радостта от светостта.

Цената, платена за нашето изкупление, безкрайната жертва на небесния ни Баща, изразяваща се в отдаването на живота на Неговия Син за нас всичко това трябва да ни помогне да придобием най-възвишени представи за онова, което можем да станем чрез Христос. Когато видя височината, дълбочината и ширината на

Божията бащина любов към
загиващото човечество,
вдъхновеният от Бога апостол
Йоан се изпълни с преклонение,
възхищение и страхопочитание; и
като не можа да намери подходящ
език и думи, с които да изрази
величието и нежността на тази
любов, той призова света да се
вгледа в нея. “Вижте каква любов
ни е дал Отец да се наречем
Божии чеда.” (1Йоан.3:1). Каква
висока стойност придава на човека
това положение! Чрез
престъпването на закона
човешките синове станаха

поданици на Сатана. Чрез вяра в изкупителната жертва на Христос синовете на Адам могат да станат синове на Бога. Чрез приемането на човешко естество Христос извисява човечеството. Падналите в грях хора са поставени там, където чрез връзка с Христос могат наистина да станат достойни за името “Божии синове”.

Никъде не може да се намери подобна любов! Деца на небесния Цар! О, какво скъпоценно обещание! Тема за най-дълбоко размишление! Безподобната Божия

любов към свят, който не Го обичаше! Тази мисъл има покоряваща и смекчаваща сила върху душата и прави ума да бъде заплепен от Божията воля. Колкото повече изучаваме Божия характер в светлината на кръста, толкова повече съзираме милостта, нежността и опрощението, съчетани с безпристрастие и справедливост. Поясно различаваме любовта, която е безкрайна, както и нежното съчувствие, далеч надминаващо милостта и състраданието на

майката към нейното своенравно и
лошо дете.

2 НУЖДАТА НА ГРЕШНИКА ОТ ХРИСТОС

Първоначално човекът беше надарен с благородни сили и добре уравновесен ум. Бе свършен с цялото си същество и в пълна хармония с Бога. Мислите му бяха чисти, подбудите святи. Но поради непослушанието силите му бяха покварени и себелюбието зае мястото на любовта. Чрез нарушението и престъпването на закона неговото естество отслабна толкова много, че му беше вече

НЕВЪЗМОЖНО СЪС СОБСТВЕНИ СИЛИ ДА
СЕ СЪПРОТИВЛЯВА НА ЗЛОТО. ТОЙ
СТАНА ПЛЕННИК НА САТАНА И ЩЕШЕ
ДА СИ ОСТАНЕ ТАКЪВ ЗАВИНАГИ, АКО
БОГ НЕ СЕ БЕШЕ НАМЕСИЛ
СПЕЦИАЛНО. НАМЕРЕНИЕТО НА
ИЗКУСИТЕЛЯ БЕШЕ ДА ОСУЕТИ БОЖИЯ
ПЛАН ПРИ СЪТВОРЕНИЕТО НА ЧОВЕКА И
ДА ИЗПЪЛНИ ЗЕМЯТА С ОКАЯНСТВО И
ОПУСТОШЕНИЕ. А ПОСЛЕ ДА ПОСОЧВА
ВСИЧКОТО ТОВА ЗЛО КАТО РЕЗУЛТАТ ОТ
БОЖИЕТО ДЕЛО СЪТВОРЯВАНЕТО НА
ЧОВЕКА.

В СВОЕТО БЕЗГРЕШНО СЪСТОЯНИЕ
ЧОВЕКЪТ С РАДОСТ ОБЩУВАШЕ С

Онзи, “в Когото са скрити всички съкровища на мъдростта на знанието” (Колос. 2:3). Но след грехопадението престана да намира радост в светостта и пожела да се скрие от Божието присъствие. Такова е все още поведението на необновеното сърце. То не е в хармония с Бога и не намира радост в общуването с Него. Грешникът не може да бъде щастлив в Божието присъствие; той би се отвърщавал от общуването със святи същества. Ако би било разрешено на такъв да влезе в небето, за него не би

имало никаква радост. Духът на безкористната любов, който царува там всяко сърце да откликва на сърцето на безпределната Любов не би докоснал никаква струна в неговата душа, за да откликне на този призив. Неговите мисли, неговите интереси, неговите подбуди биха били напълно чужди на мислите, интересите и подбудите, ръководещи сърцата на небесните обитатели. Той би бил един дисхармоничен звук в небесната мелодия. Небето би било за него място на мъчение; той би копнял да можеше да бъде

скрит от Онзи, Който всъщност представлява небесната светлина и центъра на небесната радост. Така че изключването на нечестивите от небето не е произволна заповед от страна на Бога; те сами са се отстранили чрез собствената си негодност за живеене в него. Божията слава би била за тях пояждащ огън. Те биха предпочели унищожение и смърт, само и само да могат да се скрият от лицето на Онзи, Който умря, за да ги изкупи.

Невъзможно е за нас със собствени сили да се избавим от ямата на греха, в която сме затънали.

Сърцата ни са зли и ние не можем да ги променим. “Кой може да извади чисто от нечисто? Никой!”

“Копнежът на плътта е враждебен на Бога, защото не се покорява на Божия закон, нито пък може.”

(Йов 14:4; Римл. 8:7).

Възпитанието, културата, упражняването на волята, човешките усилия всички тези неща имат своята собствена сфера на действие, но в този случай са безсилни. Те могат да произведат

някаква външна коректност в поведението, но не могат да променят сърцето; не могат да очистят изворите на живота. Трябва една сила да заработи отвътре, да дойде нов живот отгоре, преди хората да могат да бъдат променени от грях към святост. Тази сила е Христос. Единствено Неговата благодат може да съживи безжизнените способности на душата и да я привлече към Бога, към светостта.

Спасителят казва: “Ако не се роди един човек отгоре”, ако не получи

ново сърце, нови желания,
намерения и подбуди, “не може да
види Божието царство” (Йоан 3:3).
Идеята, че е необходимо само да
се развие доброто, което по
природа си съществува у човека, е
пагубна измама. “Плътският човек
не възприема това, което е от
Божия Дух, защото за него то е
глупост; и не може да го разбере,
понеже то духовно се изпитва.”
“Не се чуди, че ти казах: “Трябва
да се родите отново.” (1Кор. 2:54;
Йоан 37). За Христос е писано: “В
Него бе животът; и животът бе
светлина на хората” единственото

“име под небето, дадено между
човеците, чрез което трябва да се
спасим” (Йоан 1:4; Деян. 4:12).

Не е достатъчно да схващаме
любвеобилната грижа на Бога,
благосклонността, щедростта,
бащинската нежност на Неговия
характер. Не е достатъчно да
различаваме мъдростта и
справедливостта на Неговия закон,
да виждаме, че той се основава на
вечния принцип на любовта.

Апостол Павел виждаше всичко
това, когато възкликна: “Съгласен
съм със закона, че е добър”.

“Законът е свят и заповедта свята, справедлива и добра.” Но с цялата горчивина на своята душевна агония и отчаяние добави: “Аз съм от плът, продаден под греха” (Римл. 7:16, 12, 14). Той копнееше за чистотата и праведността, които бе безсилен сам да постигне и извика: “Окаян човек съм аз! Кой ще ме избави от това тяло на смъртта?” (Римл. 7:24). Такъв е викът, който се е изтръгвал от обременените сърца навсякъде по земята във всички векове. За тях има само един отговор: “Ето

Божиего Агне, Коего носи
греховете на света!” (Йоан 1:29).

Много са образите, чрез които
Божият Дух се е стремял да
илюстрира тази истина, за да я
направи ясна на копнеещите да
бъдат освободени от товара на
вината. Когато избяга от бащиния
си дом, след като измами Исав,
Яков бе смазан от чувството за
вина. Както бе самотен и
немил-недраг, откъснат от всичко,
което правеше живота му скъп,
една мисъл над всичко друго
тежко потискаше душата му

мисълта, че неговият грях го е
отделил от Бога, че е изоставен от
Небето. В своята голяма мъка той
легна да си почине на голата земя;
наоколо му се издигаха единствено
самотните хълмове, а отгоре се
простираше небето, обсипано с
блестящи звезди. Когато заспа,
странна светлина разкъса
тъмнината; и ето, на равното поле,
където лежеше, видя широка
стълба, издигаща се нагоре и
водеща до самите порти на небето,
а по нея вървяха нагоре и надолу
ангели Божии; докато от славата,
която се намираще на върха на

стълбата, се чу Божият глас с вест на утеха и надежда. Така на Яков бе показано единственото, което можеше да задоволи нуждата и копнежа на душата му един Спасител. С радост и благодарност видя разкрит един път, чрез който той грешникът, можеше да възстанови връзката си с Бога. Тайнствената стълба от неговия сън представляваше Исус единственото средство за общуване между Бога и човека.

Това е същият образ, за който Христос спомена в Своя разговор с

Натанаил: “Ще видите небето отворено и Божии ангели да се качват и да слизат по Човешкия Син” (Йоан 1:51). В своето отстъпничество човекът се отчужди от Бога; земята се отдели от небето. Над пропастта, която легна между тях, нямаше никаква връзка. Но чрез Христос земята отново се свърза с небето. Със Своите собствени заслуги Христос хвърли мост над бездната, която грехът беше отворил, така че обслужващите ангели да могат да поддържат общение с хората. Христос свърза падналия в грях

човек в неговата слабост и
безпомощност с Източника на
безкрайната сила.

Но напразни са бляновете на
хората за прогрес, напразни са
всичките им усилия за издигане и
облагородяване, ако отхвърлят
единствения Източник на надежда
и помощ. “Всяко дадено добро и
всеки съвършен дар” (Яков 1:17)
са от Бога. Не може да има
истинско съвършенство на
характера, независимо от Него. И
единственият път към Бога е
Христос. Той казва: “Аз съм

Пътят, Истината и Животът!
Никой не идва при Отца, освен
чрез Мене” (Йоан 14:6).

Сърцето на Бога копнее за
Неговите земни деца с любов
посилна от смъртта. С отдаването
на Своя Син Той изля над нас
цялото небе в един-единствен Дар.
Животът, смъртта и
застъпническата служба на
Спасителя, служенето на ангелите,
умоляванията на Духа, работата на
Отца, Който действа над и чрез
всички тях, неугасващият интерес
на небесните същества всичко

това е поставено в служба на
човешкото спасение.

О, нека да съзерцаваме и да
размишляваме върху удивителната
жертва, принесена за нас! Нека се
опитаме да схванем труда и
енергията, които Небето
изразходва, за да си получи
обратно изгубените и да ги върне
отново в дома на Отца. Никога
посилни подбуди и помощни
средства не биха могли да бъдат
пуснати в действие; великата
награда за праведните, радостите
на небето, обществото на ангелите,

общението и любовта на Бога и Неговия Син, облагородяването и развиването на всички човешки способности през вечните векове не са ли това мощни стимули и насърчения за нас, които да ни подтикнат да отдадем сърцата си в служба от любов на нашия Творец и Изкупител?

А от друга страна присъдите, които Бог е произнесъл над греха, неизбежното възмездие, деградацията на нашия характер и окончателното унищожение са представени в Божието слово, за

да ни предупредят срещу
служенето на Сатана.

Няма ли да зачетем Божиата
милост? Какво повече би могъл да
направи Той? Нека да имаме
правилно отношение спрямо Този,
Който ни е обикнал с такава
удивителна любов. Нека се
поставим на разположение на
средствата, които Той е предвидял,
за да можем да бъдем преобразени
по Негово подобие и да бъде
възстановена дружбата ни с
небесните ангели служители, а

също и хармонията и общението с
Отец и Сина.

3 ПОКАЯНИЕ

Как може човек да се оправдае пред Бога? Как е възможно да бъде направен грешникът праведен?

Единствено чрез Христос можем да бъдем доведени в хармония с Бога, със светостта. Но как трябва да дойдем при Христос? Мнозина задават същия въпрос, какъвто и множествата на Петдесетница, когато, осъзнали греховността си, извикаха: “Какво да направим?” Първите думи от отговора на ап. Петър бяха: “Покайте се” (Деян. 2:38). При друг един случай

наскоро след това той каза:

“Покайте се и се обърнете, за да се заличат греховете ви...” (Деян. 3:19).

Покаянието включва скръб за греха и отказване от него. Не можем да се избавим от греха, докато не видим гибелната му същност; докато не се отречем от него в сърцето си, не е възможно да настъпи никаква реална промяна в живота.

Много хора не успяват да разберат истинското естество на

покаянието. Те съжालяват, че са съгрешили и дори правят една външна реформа, понеже се страхуват, че вършенето на зло ще докара страдания на самите тях. Но това не е покаяние в библейския смисъл на думата. Те оплакват по-скоро страданието, отколкото греха. Такава бе и скръбта на Исав, когато видя, че първородството е завинаги изгубено за него. Валаам, ужасен от ангела, който стоеше на пътя му с изтеглен меч, призна вината си, уплашен за своя живот; но нямаше никакво истинско разкаяние за

греха, никаква истинска промяна на намеренията, нито отвращение от злото. След като предаде своя Господ, Юда Искаротски възкликна: “Съгреших, че предадох невинна кръв” (Матей 27:4).

Тази изповед бе предизвикана от чувството му за вина; от ужасното усещане за осъждане и от страшното очакване на присъдата. Последниците, които трябваше да дойдат като резултат от неговия грях, го изпълваха с ужас. Но това не беше дълбоката, съкрушаваща

сърцето скръб, задето бе предал
непорочния Божи Син и се беше
отрекъл от Светия Израилев.

Когато пострада от Божиите
присъди, фараонът призна греха
си, за да избегне по-нататъшното
наказание, но се върна към своето
открито непокорство и
предизвикателство към Небето
веднага щом язвите престанаха.
Всички тези хора съжаляваха и
оплакваха резултатите от греха, но
не скърбяха за самия грях.

Когато обаче сърцето се поддаде
на влиянието на Божия Дух,

съвестта ще бъде пробудена и грешникът ще схване нещо от дълбочината и светостта на Божи закон, който е основата на Божието управление на небето и земята. Тази “светлина, която осветява всеки човек, идващ на света” (Йоан 1:9), озарява тайните кътчета на душата и скритите в мрака неща излизат наяве. Убеждението завладява ума и сърцето. У грешника се появява чувство за праведността на Йехова и той се изпълва с ужас пред възможността да се появи със своята вина и развала пред

Изпитателя на сърцата. Вижда
Божията любов, красотата на
светостта, радостта от чистотата;
копнее да бъде очистен и връзката
му с Небето да бъде възстановена.

Молитвата на Давид след неговото
падане в грях илюстрира
истинската скръб за извършеното
зло. Покаянието му беше искрено
и дълбоко. Нямаше никакъв опит
за смекчаване на вината; никакво
желание за избягване на
заплашващата присъда не
вдъхновяваше неговата молива.
Давид виждаше чудовищността на

своето престъпление; виждаше
осквернението на душата си;
отвращаваше се от греха си. Той се
молеше не само за прошка, но и за
очистване на сърцето. Копнееше за
радостта от светостта да бъде
възстановена хармонията и
общението му с Бога. Ето какъв
беше езикът на душата му:

“Блажен оня, чието престъпление
е простено,
чийто грях е покрит.
Блажен оня човек,
комуто Господ не вменява
беззаконие

и в чийто дух няма измама.” (Пс.
32:1,2)

“Смили се над мене, Боже, според
милосърдието Си;
според множеството на благите Си
МИЛОСТИ
изличи беззаконията ми...
Защото престъплението си аз
признавам
и грехът ми е винаги пред мене...
Поръси ме с исоп и ще бъда чист;
измий ме и ще стана по-бял от
СНЯГ...

Сърце чисто сътвори в мене, о,
Боже,
и дух постоянен обновявай вътре в
мене!

Не ме отхвърляй от присъствието
Си

и ме подкрепяй с Твоя
освобождаващ Дух...

Избави ме от виновността за
кръвта,

о, Боже, Ти, Боже на моето
спасение!

И езикът ми ще пее високо за
Твоята правда.” (Пс. 51:114)

Покаяние като това не можем да постигнем със собствени сили; то се получава единствено от Христос, Който “се възнесе нависоко и даде дарове на хората”.

Точно тук е точката, където мнозина грешат и затова не успяват да приемат помощта, която Христос желае да им даде. Те смятат, че не могат да дойдат при Него, ако най-напред не са се покаjali и че покаянието подготвя пътя за прощаването на греховете. Вярно е, че покаянието трябва да предшества прощението на

греховете; защото само
съкрушеното, разкаяно сърце може
да почувства нуждата от Спасител.
Но трябва ли грешникът да чака да
се разкае, преди да дойде при
Исус? Трябва ли покаянието да
бъде пречка за идването му при
Спасителя?

Библията не ни учи, че грешникът
трябва да се покае, преди да може
да обърне внимание на Христовата
покана: “Елате при Мене, всички
отрудени и обременени, и Аз ще
ви успокоя” (Матей 11:28). Към
истинско покаяние води само

спасяващата сила, която извира от Христос. В едно свое изказване ап. Петър изясни този въпрос на израилтяните така: “Него Бог издигна с десницата Си да бъде Княз и Спасител, за да даде покаяние на Израил и прощение на греховете” (Деян. 5:31). Както не можем да се покаем, без Христовият Дух да пробуди съвестта, така не можем и да получим прощение без Христос.

Той е Източникът на всяка праведна подбуда. Той е единственият, Който може да

всади в сърцето вражда против греха. Всяко желание за истина и чистота, всяко убеждение в нашето собствено себелюбие, е доказателство, че Неговият Дух въздейства върху сърцата ни.

Исус беше казал: “Когато бъда издигнат от земята, ще привлека всички човеци при Себе Си” (Йоан 12:32). Христос трябва да бъде разкрит пред грешника като Спасител, Който умира за греховете на света. Като гледаме Божието Агне, висящо на Голготския кръст, тайната на

изкуплението започва да се
разкрива пред нашите умове, а
Божията доброта ни довежда до
покаяние. С това, че умря за
грешниците, Христос разкри една
любов, която човешкият ум не
може да схване; и когато
грешникът вижда тази любов, тя
смекчава сърцето му, оставя
трайно въздействие върху ума му и
пробужда разкаяние.

Вярно е, че понякога хората се
засрамват от своите погрешни
пътища и се отказват от някои
лоши навици, преди още да

осъзнаят, че всъщност Христос ги привлича към Себе Си. Но винаги когато правят усилие в тази насока от искрено желание да вършат правото, всъщност Христовата сила е, която ги привлича. Едно влияние, което те не съзнават, работи в душата им, съвестта им се пробужда и техният живот се променя. И когато Христос обърне вниманието им върху кръста, за да видят Онзи, Когото техните грехове са проболи, тогава заповедта засяга съвестта им. Пред тях се разкрива нечестията на собствения им живот и дълбоко

стаения в душата грях. Те започват да разбират по нещо от Христовата правда и възкликват: “Какво е грехът, та изисква такава жертва за освобождаването на всички, които са му се подчинили. Необходима ли беше тази любов, такава жертва, всички тези унижения, за да не загинем, но да имаме вечен живот?”

Грешникът може да се съпротиви на Божията любов, може да откаже да бъде привлечен към Христос; но ако не се противопоставя, ще бъде привлечен при Него;

познанието на спасителния план
ще го доведе в подножието на
кръста в покаяние за неговите
грехове, причинили страданията
на милия Божи Син.

Същият Божествен Разум, Който
действа в цялата природа, говори и
на човешките сърца, създавайки
неизразим копнеж за нещо, което
те не са притежавали досега.

Нещата на този свят не могат да
задоволят техния копнеж. Божият
Дух ги умолява да потърсят онова,
което единствено може да даде
мир и почивка благодатта на

Христос и радостта от светостта.
Чрез видими и невидими влияния нашият Спасител е непрестанно на работа, за да отклонява умовете от удоволствията на греха, не можещи да задоволят човека, и да ги напътва към безконечните благословения, които в Него могат да станат техни. Към всички тези души, напразно стремящи се да пият от разпуканите щерни на този свят, е адресирана Божествената вест: “Който е жаден, нека дойде. И който иска, нека пие свободно от водата на живота” (Откр. 22:17).

Хора, копнеещи в сърцето си за
нещо по-добро от онова, което
този свят може да ви даде,
разпознайте в този свой стремеж
Божия глас, говорещ на вашите
души! Молете Го да ви даде
покаяние, да ви разкрие Христос в
Неговата безпределна любов, в
Неговата съвършена чистота. В
живота на Спасителя намираме
съвършено изявени принципите на
Божия закон любовта към Бога и
към човека. Милост, безкористна
любов това бе Неговият живот.
Само като гледаме Спасителя,
само когато светлината, излъчваща

се от Него пада върху нас, можем да видим себелюбието на собственото си сърце.

Може да сме се ласкали като Никодим, че водим безукорен живот, че имаме добър, морален характер и няма нужда да смиряваме сърцето си пред Бога като обикновените грешници; но когато светлината, излъчваща се от Христос, освети душата, ще видим колко сме били нечисти всъщност; ще можем да различим себелюбието в подбудите и враждата против Бога, опетнявали

всяка потъпка от нашия живот.
Тогава ще разберем, че
собствената ни праведност е
наистина като омърсена дрипава
дреха и че единствено Христовата
кръв може да ни очисти от
осквернението на греха и да
обнови сърцата ни по Негово
подобие.

Един-единствен лъч от Божиата
слава, един проблясък от
Христовата чистота прави да
изпъква болезнено всяко петно на
осквернение и оголва безобразието
и дефектите на човешкия характер;

прави очевидни несвятите
желания, неверността на сърцето,
нечистотата на устните. Делата на
невярност от страна на грешника,
който не признава Божия закон,
биват ясно изложени пред
неговото духовно зрение и духът
му бива поразен и сломен под
влиянието на изпитващия Божи
Дух. Той се отвращава от себе си,
като вижда чистия и неопетнен
характер на Христос.

Когато видя славата, обкръжаваща
изпратения му небесен вестител,
пророк Даниил бе завладян от

чувството за собствената си слабост и несъвършенство. Описвайки въздействието от тази удивителна сцена, той каза: “Не остана сила в мене; защото енергията ми се обърна в тление, та останах съвсем безсилен” (Даниил 10:8). Така докосната, душата ще намрази своето себелюбие, ще се отврати от своя егоизъм и ще се стреми чрез Христовата правда към онази чистота на сърцето, която хармонира с Божия закон и с Христовия характер.

Ап. Павел писа, че “според
правдата, която е от закона” т.е.
доколкото се касае за поведението
бил “непорочен” (Фил. 3:6); но
когато прозрял духовния характер
на закона, се видял грешник.
Съдейки по буквата на закона,
както хората обикновено го
прилагат за външните прояви на
живота, ап. Павел наистина се
беше въздържал от грехове; но
когато погледна в дълбините на
святите предписания и се видя
такъв, какъвто Бог го вижда,
тогава смирено наведе глава и
изповяда своята вина. Каза:

“Някога бях жив без закона; но когато дойде заповедта, грехът оживя, а аз умрях” (Римл. 7:9).

Когато видя духовното естество на закона, грехът се яви пред него в истинската си грозота и отвратителен вид и цялото високомерие на Павел изчезна.

Бог не гледа на всички грехове еднакво; в Неговата оценка съществуват степени на вина, както е впрочем и при преценката на хората. Но колкото и маловажна да е тази или онази погрешна постъпка в очите на човека, за

Бога няма малък грях. Човешката преценка е едностранчива и несъвършена; само Бог оценява нещата такива, каквито са в действителност. Пияницата например бива презиран от хората и се счита за изключен от небето; докато в същото време гордостта, себелюбието и алчността често се отминават неукорени. А точно тези грехове са особено оскърбителни за Бога, защото са в противоречие с милосърдието на Неговия характер, с онази безкористна любов, представляваща самата атмосфера, в която живее

непадналата вселена. Човекът, поддал се на някой от по-тежките грехове, може да почувства своя срам и своята нищета, както и нуждата си от Христовата благодат; гордият обаче не чувства никаква нужда и затова затваря сърцето си за Христос и за безкрайните благословения, които Той дойде да даде.

Окаяният бирник, който се помоли: “Боже, бъди милостив към мене, грешника” (Лука 18:13), считаше себе си за твърде лош човек, а и другите го виждаха в

същата светлина; но той бе почувствал своята нужда и с товара си от вина и срам дойде при Бога, молейки за Неговата милост. Сърцето му бе отворено за Божия Дух, за да може Той да извърши Своето благодатно дело и да го освободи от властта на греха. Гордата, изпълнена със самохвалство молитва на фарисея показва, че сърцето му бе затворено за влиянието на Светия Дух. Поради това, че живееше далеч от Бога, той нямаше усещане за собствената си оскверненост в сравнение със

съвършенството на Божията святост. Не чувстваше никаква нужда, затова и нищо не получи.

Ако виждате собствената си греховност, не чакайте докато станете подобри. Колко много хора смятат, че не са достатъчно праведни, за да дойдат при Христос! Надяваш се да станеш по-добър чрез собствени сили? Но “може ли етиопянинът да промени кожата си или леопардът петната си? Тогава ще можете да правите добро и вие, които сте научени на зло” (Еремия 13:23). Само в Бога

има помощ за нас. Не трябва да чакаме, докато получим посилни убеждения, подобри възможности или по-свят нрав. Сами не можем да направим нищо. Трябва да дойдем при Христос такива, каквито сме.

Но нека никои не мами себе си с мисълта, че Бог в голямата си милост и любов, ще спаси и тези, които отхвърлят Неговата благодат. Извънредната престъпност на греха може да бъде оценена само в светлината на кръста. Когато хората твърдят, че

Бог е твърде добър, за да отхвърли грешника, нека погледнат към Голгота. Тя съществува, защото нямаше друг начин човекът да бъде спасен; защото без тази жертва бе невъзможно човечеството да се освободи от оскверняващата сила на греха и да бъде възстановено общуването му със святите същества невъзможно бе за хората отново да станат участници в духовния живот именно поради това Христос взе на Себе Си цялата вина на непокорните и пострада на мястото на грешника. Любовта,

страданието и смъртта на Божия Син свидетелстват за ужасната чудовищност на греха и заявяват, че няма бягство от неговата власт, няма никаква надежда за по-висш живот, освен чрез предаване душата на Христос.

Непокаяните понякога извиняват себе си, като казват за хората, външно изповядващи, че са християни: “И аз съм толкова добър, колкото и те. Не са по-себеотрицателни, по-трезви и по-благоразумни от мене. И те обичат удоволствията и са същите

егоисти, какъвто съм и аз". По такъв начин тези хора представят грешките на другите като извинение за собственото си пренебрегване на дълга. Но греховете и недостатъците на другите не са извинение за никого, защото Господ не ни е дал за пример един грешащ човешки образец, но неопетнения и съвършен Божи Син. И именно хората, които се оплакват от неправилното поведение на изповядващите се за християни, трябва да покажат по-добър живот и да дадат по-благороден пример.

Ако имат такова възвишено
схващане за онова, което трябва да
представява истинският
християнин, тогава техният
собствен грях не е ли още
по-голям? Те знаят кое е правото, а
в същото време отказват да го
вършат!

Пазете се от дълго бавене. Не
отлагайте работата по
изоставянето на вашите грехове и
стремежа чрез Исус към сърдечна
чистота. Ето тук са правили
фатална грешка хиляди и хиляди,
докато най-сетне са понасяли

вечна загуба. Тук няма да разисквам върху краткостта и несигурността на живота. Но съществува една страшна опасност опасност, която не се оценява достатъчно да отлагаме да се подчиним на умоляващия глас на Божия Свят Дух и да избираме да живеем в грях; защото за мнозина отлагането всъщност означава точно това. Но на греха, колкото и малък да изглежда, можем да се отдаваме само с риска да претърпим безкрайна загуба. Това, което ние не победим, ще победи

нас и ще издейства нашето погубване.

Адам и Ева убеждаваха себе си, че е съвсем незначително нещо да се яде от забранения плод, че това няма да има за резултат такива ужасни последици, каквито Бог беше обявил. Но това “малко” нещо беше всъщност престъпване на Божия непроменим и свят закон. То отдели човека от Бога и отвори вратите за смъртта и за неизказаното нещастие, което сполетя света. Век след век от нашата земя се издига непрестанен

вик на болка и скръб и цялото творение пъшка и агонизира болезнено като последица от непослушанието на човека. И самото небе трябваше да почувства резултатите от този бунт срещу Бога. Голгота е нагледният паметник на удивителната жертва, която се изискваше, за да бъде изкупено престъпването на Божия закон. Нека не смятаме греха за нещо дребно и незначително.

Всеки акт на престъпване на Божия закон, всяко пренебрегване или отхвърляне на Христовата

благодат действа обратно върху
самите вас: то закоравява сърцето,
покварява волята, притъпява
духовното разбиране и ви прави не
само по-малко склонни, но и
по-малко СПОСОБНИ да се
подчините на нежното умоляване
на Божия Свят Дух.

Мнозина успокояват смутената си
съвест с мисълта, че могат да
променят лошия си живот винаги
когато изберат да сторят това; че
могат да си играят с поканите на
Божията милост, а в същото време
внушенията на Божия Дух ще

продължават да действат върху сърцата им. Смятат, че след като толкова време са презирали Духа на благодатта, след като са отхвърляли Неговото влияние и са оставали на страната на Сатана, в един момент на ужасна необходимост ще могат изведнъж да променят своето поведение. Но това не може да стане толкова лесно. Опитът, възпитанието на цял един живот така здраво са оформили характера, че малцина след това вече пожелават да приемат стандарта на Христос.

Дори една-единствена лоша черта на характера, едно греховно желание, ако бъдат поддържани дълго време, в края на краищата ще обезсилят действието на евангелието. Всяко отдаване на греха засилва отдръпването на човека от Бога. Този, който проявява упорство в неверието или в бездушното безразличие към Божествената истина, прави да зрее една жетва, която сам е посял. В цялата Библия няма по-страшно предупреждение срещу несериозното отношение към злото от думите на мъдреца, че

грешникът “ще бъде държан с
въжетата на собствените си
грехове” (Пр. 5:22).

Христос е готов да ни освободи от
греха, но Той не насилва волята; и
ако чрез продължителното
престъпване на закона самата воля
се е превила напълно под властта
на злото и ние НЕ ЖЕЛАЕМ да
бъдем освободени, ако НЕ
ИСКАМЕ да приемем Неговата
благодат, какво повече може да
стори Той? Ние сами сме погубили
себе си чрез упорито отхвърляне
на Неговата любов. Затова: “Ето,

сега е благоприятно време, ето, сега е ден за спасение”. “Днес ако чуете гласа Му, не закоравявайте сърцата си.” (2Кор. 6:2; Евреи 3:7, 8).

“Човек гледа на лице, а Господ гледа на сърце” (1Царе 16:7) на човешкото сърце с неговите противоречиви чувства на радост и скръб, на блуждаещото, капризно сърце, изпълнено с толкова много нечистота и измама. Той познава неговите подбуди, самите мисли и намерения. Иди при Него с цялата си душа такава,

каквато е нечиста и опетнена. И като псалмиста открий и най-съкровениите й кътчета пред Неговото всевиждащо око и възкликни: “Изпитай ме, о, Боже, и познай сърцето ми; изпитай ме и познай мислите ми; виж дали няма в мене някакъв нечист път и ме води по вечния път” (Пс. 139:23, 24).

Мнозина възприемат една интелектуална религия, някаква външна форма на благочестие, докато всъщност сърцето им не е очистено. Нека твоята молитва

бъде: “Сърце чисто сътвори в мен, о, Боже, и дух прав обновявай вътре в мене” (Пс. 51:10). Отнеси се честно към собствената си душа. Бъди така сериозен, така настоятелен, както би бил, ако се касаеше за живота ти. Това е въпрос, който трябва да се уреди между Бога и твоята душа въпрос, който решава вечната ти участ. Само една предполагаема надежда и нищо повече това ще доведе до твоята вечна гибел.

Изучавай Божието слово с молитва. Това Слово представя

пред тебе в лицето на Божия закон
и чрез живота на Христос
великите принципи на светостта,
“без която никой човек няма да
види Бога” (Евреи 12:14). Това
Слово убеждава в грях и ясно
разкрива пътя на спасението.
Обърни му внимание като на
истински глас Божи, който говори
на твоята душа.

Когато видиш страшната
чудовищност на греха, когато се
видиш такъв, какъвто си
всъщност, не се поддавай на
отчаянието. Христос дойде да

спаси точно грешниците. Не ние сме помирили Бога с нас, но о, удивителна любов! Бог в Христос “примирява света със Себе Си” (2Кор. 5:19). С най-нежна любов копнее Той за сърцата на Своите грешащи чеда. Никой земен родител не може да бъде така търпелив към грешките и недостатъците на децата си, какъвто е Бог към онези, които търси да спаси. Никой не може да умолява тъй нежно престъпника; няма на света човешки устни, които биха могли да произнесат по-нежни увещания към

заблудилия се, както Бог прави това. Всичките Му обещания, всичките Му предупреждения са само дихание на неизказана любов.

Когато Сатана дойде при теб да ти каже, че си голям грешник, погледни към твоя Спасител и говори за Неговите заслуги. Това, което може да ти помогне, е да погледнеш към Неговата светлина. Признай греха си, но кажи на неприятеля, че “Исус Христос дойде на света да спаси грешниците” (1Тимотей 1:15) и че

ти можеш да бъдеш спасен чрез Неговата несравнима любов. Исус зададе на Симон въпрос за двама длъжници. Единият от тях дължал на своя господар малка сума, а другият много голяма; но той прости и на двамата. Христос попита Симон кой длъжник ще обича своя господар повече.

Симон отговори: “Оня, на когото е прости повече” (Лука 7:43).

Всички ние сме били големи грешници, но Христос умря, за да бъдем опростени. Заслугите на Неговата жертва са достатъчни, за да бъдат представени пред Бог

Отец в наша защита. Тези, на които е простил най-много, ще го обичат най-много и ще стоят наблизко до Неговия престол, за да Го славят за великата Му любов и за безкрайната Му жертва.

Единствено когато напълно схванем Божиата любов, ще можем да разберем колосалната престъпност на греха. Когато видим дължината на веригата, спусната ни тук долу заради нашето спасение; когато разберем нещичко от безпределната жертва, която Христос направи за нас,

сърцето ни ще се стопи от нежност
и разкаяние.

4 ИЗПОВЕД

“Този, който крие греховете си, няма да успее; но който ги изповяда и остави, ще намери милост.” (Пр. 28:13)

Условията за придобиване на милост от Бога са прости, справедливи и разумни. Господ не изисква от нас да извършим нещо тежко, за да получим прощение на греха. Не е нужно да правим дълги и уморителни поклоннически пътувания или да си налагаме сами мъчителни изкупителни

наказания, та да препоръчаме
душите си на небесния Бог или да
изплатим греховете си. Този, който
изповядва и изоставя греха си, ще
намери милост, ще бъде помилван.

Апостолът казва: “Изповядайте
един на друг греховете си и молете
се един за друг, за да бъдете
излекувани” (Яков 5:16).

Изповядайте греховете си на Бога,
Който единствен може да ги
прости, и прегрешенията си един
на друг. Ако си оскърбил приятеля
си или ближния си, трябва да
признаеш своята неправедна

постъпка, а негов дълг е да ти прости с готовност. След това трябва да потърсиш прощение и от Бога, понеже твоят брат, когото си наранил, е Негова собственост. Като нараняваш него, всъщност съгрешаваш срещу неговия Създател и Изкупител. Случаят бива представен пред единствения истински Посредник нашият велик Първосвещеник, Който “беше изкушен във всичко, както и ние, но без да съгреша” и Който “съчувства на нашите слабости” (Евр. 4:15) и е в състояние да ни очисти от всяко петно на нечестие.

Онези, които не са смирили
душите си пред Бога така, че да
признаят своята вина, още не са
изпълнили първото условие, за да
бъдат приети от Него. Ако не сме
преживели онова покаяние, за
“което няма разкайване”, и не сме
изповядали греховете си с
истинско душевно смирение и
съкрушен дух, ако не сме
намразили собствената си
порочност и не сме се отвратили
от нея, всъщност никога не сме
търсили истински прощение на
греховете си. А ако никога не сме

потърсили това прощение, никога не ще намерим и Божия мир.

Единствената причина, поради която не сме получили прощение на миналите грехове е, че не желаем да смирим сърцата си и да се съобразим с условията, които Словото и истината поставят. По този въпрос са дадени изрични наставления. Изповядването на греха, независимо дали е частно или публично, трябва да бъде искрено и да бъде изказано непринудено. То не бива да се изтръгва от грешника. Не бива да се прави по лекомислен и

безгрижен начин или пък да бъдат
насилвани да се изповядват хора,
които още нямат усещане за
ужасния характер на греха и не се
отвращават от него. Само изповед,
която е излияние от дълбините на
душата, може да си проправи път
до Бога на безконечното
състрадание. Псалмистът казва:
“Господ е близо при ония, които са
със съкрушено сърце и спасява
такива, които имат разкаян дух”
(Пс. 34:18 Исаия 1:16, 17).

Истинската изповед има винаги
точно определен характер и

признава точно определени грехове. Те може да бъдат от такова естество, че трябва да се кажат само пред Бога; може да са прегрешения, които трябва да бъдат изповядани на определени личности, наранени чрез тях; или пък може да са от обществен характер и в такъв случай трябва да се изповядат публично. Но всяка изповед трябва да бъде ясно определена и точно на целта, признаваща именно тези грехове, за които сме виновни.

В дните на Самуил израилтяните се бяха отклонили от Бога. Те страдаха от последиците на греха, защото бяха загубили вярата си в Бога, бяха загубили доверието си в Неговата способност да брани и защитава Своето дело. Бяха обърнали гръб на великия Управител на вселената и пожелаха да бъдат управлявани по същия начин, както народите около тях. Но преди да намерят мир, направиха следната точно определена изповед: “Върху всичките си грехове притурихме и това зло да си искаме цар” (1Царе

12:19). Трябваше да бъде изповядан самият грях, който вече бяха убедени, че са извършили. Тяхната неблагодарност потискаше душите им и ги отделяше от Бога.

Изповед без истинско покаяние и реформиране няма да бъде приета от Бога. В живота трябва да настъпят решителни промени; всичко оскърбително за Бога трябва да бъде отстранено. Това е резултатът от истинската скръб за греха. Делото, което имаме да извършим от своя страна, ни е

ясно изложено: “Измийте се, очистете се; отстранете от очите Ми злото на делата си; престанете да вършите зло; научете се да вършите добро; стремете се към правосъдие; облекчавайте угнетените; съдете право за сирачето; застъпвайте се за вдовицата” (Исая 1:16, 17). “Ако нечестивият върне взетия залог, ако върне обратно това, което е ограбил, ако ходи в законите на живота, без да върши нечестие, то той непременно ще живее и няма да умре.” (Езекиил 33:15). Ап. Павел казва следното за

покаянието: “Защото ето, тази
ваша скръб по Бога какво усърдие
породи във вас, да, какво
себеочистване, да, какво
негодувание, да, какъв страх, да,
какво непреодолимо желание, да,
какво усърдие, какъв реванш? Във
всички неща покажете, че сте
чисти в това отношение” (2Кор.
7:11).

Когато грехът е умъртвил
способността за морална
преценка, човекът, вършещ зло, не
може да различи недостатъците в
характера си, нито пък може да

схване ужасния характер на злото, което е направил; и ако не се поддаде на убеждаващата сила на Светия Дух, остава до голяма степен сляп за своя грях. Неговата изповед не е искрена и сериозна. Към всяко признание за своята вина той прибавя и извинение за поведението си, за да се защити, като се оправдава, че ако не са съществували дадени обстоятелства, той нямало да извърши това или онова, за което е укоряван.

След като ядоха от забранения плод, Адам и Ева се изпълниха с чувство на срам и ужас. Отначало единствената им мисъл беше как да извинят греха си и как да избегнат ужасната присъда смърт. Когато Господ ги попита за греха им, Адам, стоварвайки вината отчасти на Бога и отчасти на своята другарка, отговори: “Жената, която ми даде за другарка, тя ми даде от дървото, та ядох”. Жената хвърли обвинението върху змията, като каза: “Змията ме подмами, та ядох” (Битие 3:12,13). Защо Си създал змията?

Защо Си я пуснал да влезе в рая?
Всъщност това бяха въпросите,
които се съдържаха в нейното
извинение за греха ѝ, като по този
начин държаха Бога отговорен за
тяхното падение. Духът на
самооправданието води началото
си от “бащата на лъжата” Сатана
и се проявява във всички синове и
дъщери на Адам. Изповедите от
този вид не са вдъхновени от
Божия Дух и няма да бъдат приети
от Бога. Истинското покаяние
прави човека способен да понася
сам своята вина и да я признава
без измама или лицемерие. Както

бедният бирник, не смеещ и очите си да повдигне към небето, той ще извика: “Боже, бъди милостив към мене, грешника”; и тези, които така признаят своята вина, ще бъдат оправдани; защото Исус ще се застъпи със Своята кръв за всяка каеща се душа.

Примерите на истинско покаяние и смирение в Божието слово разкриват такъв дух на изповядване, в който няма никакъв опит за извинение за греха или опит за самооправдаване. Ап. Павел не се опита да се защити.

Той описа греха си в най-черните му краски, без да се опитва да намали вината си: “Затварях в тъмница много от светиите, като се снабдявах с власт от главните свещеници; и когато биваха осъждани на смърт, и аз давах гласа си срещу тях. Мъчех ги много по всичките синагоги и ги карах да богохулстват; и в чрезмерната си ярост срещу тях ги преследвах даже по чуждите градове” (Деян. 26:10, 11). Той не се поколеба да заяви: “Христос дойде на този свят, за да спаси грешниците, от които

най-големият съм аз” (1Тимотей 1:15).

Смиреното и съкрушено сърце, смекчено от истинско разкаяние, ще може да оцени нещичко от Божиата любов и от цената, платена на Голгота. И както син се изповядва пред баща си, който го обича, така истински разкайващият се човек ще занесе при Бога всичките си грехове. Както е писано: “Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и

да ни очисти от всяка неправда”
(1Йоаново 1:9).

5 ПОСВЕЩЕНИЕ

Божие обещание е: “Ще Ме потърсите и ще Ме намерите, когато Ме потърсите с цялото си сърце” (Еремия 29:13).

Цялото ни сърце трябва да бъде отдадено на Бога, иначе промяната, която има за цел възстановяването ни до първоначалното Божие подобие, никога не ще може да се извърши в нас. По естество ние сме отчуждени от Бога. Светият Дух описва нашето състояние с такива

думи: “Мъртви в престъпления и грехове”; “Цялата глава е болна и цялото сърце изнемощяло”; “Няма здраво място”. Сатана здраво ни държи в своите примки и ние “сме уловени от него по неговата воля” (Еф. 2:1; Исаия 1:5, 6; 2Тимотей 2:26). Бог желае да ни излекува, да ни освободи. Но тъй като това изисква пълно преобразяване, подновяване на цялото наше естество, трябва ние самите всецяло да се предадем на Него.

Борбата срещу собственото “аз” е най-голямата битка, която се е

водила някога. Покоряването на личното “аз” и предаването на всичко, което имаме, на Бога изисква борба от наша страна; цялото ни същество трябва да Му се подчини, преди да може да бъде подновено в своята първоначална святост.

Божиято управление не е (както Сатана иска да го направи да изглежда) основано на сляпо подчинение, на контрол, неподдаващ се на разискване. Напротив, то се позовава на разума и съвестта. “Елате сега и нека да

разискваме заедно” (Исая 1:18) е поканата на Твореца към съществата, които е създал. Бог не насилва волята на Своите творения. Не може да приема почит, не отдадена доброволно и съзнателно. Едно наложено подчинение би осуетило всякакво истинско развитие на ума и характера би направило човека само автомат. Намерението на Твореца не е такова. Той желае човекът венецът на Неговата творческа сила да постигне възможното най-висше развитие. Бог представя пред нас висини от

благословения, до които желае да ни издигне чрез Своята благодат. Кани ни да Му се предадем, за да може да осъществи в нас Своята воля. За нас остава да изберем дали да бъдем освободени от робството на греха, за да сме в състояние да споделим славната свобода на Божиите синове, или не.

Когато се отдадем на Бога, трябва по необходимост да се откажем от всичко, което би ни отделило от Него. Така казва и Спасителят: “Който от вас не остави всичко

това, не може да бъде Мой ученик” (Лука 14:33). Трябва да се откажем от всяко нещо, каквото и да е то, което би могло да отклони сърцето от Бога. Мамонът е станал идол на много хора. Любовта към парите и жаждата за охолство са златната верига, която ги държи вързани за Сатана. Репутацията и светските почести пък са идолите на друга категория хора. Лекият и удобен живот, проявите на егоистична грижа за себе си, както и бягството от отговорност, са идолът на трети. Но тези робски вериги трябва да бъдат разкъсани.

Ние не можем да принадлежим
наполовина на Бога и наполовина
на света. Изобщо не сме Божи
чеда, ако не сме напълно такива.

Има хора, които изповядват, че
служат на Бога, докато в същото
време разчитат на своите
собствени усилия, за да спазват
Неговия закон, да изградят
праведен характер и да си
осигурят спасение. Сърцата им не
са движени от дълбокото чувство
за Христовата любов, а се стремят
да изпълняват задълженията на
християнската религия като нещо,

което Бог изисква от тях да спазват, за да си спечелят небето. Такава религия не струва нищо. Когато Христос живее в сърцето, душата ще бъде така изпълнена с любовта Му, с радостта от общението с Него, че ще се държи здраво привързана за Бога; и в размишленията за Спасителя “аз”-ът ще бъде забравен. Любовта на Христос ще бъде изворът и подбудителната сила на нашите действия и постъпки. Онези, които чувстват принуждаващата Божия любов, не питат колко най-малко може да

бъде дадено, за да се посрещнат
Божиите изисквания; не търсят
по-нисък стандарт, но целта им е
съвършено съобразяване с волята
на техния Изкупител. Със
сериозно желание те Му
подчиняват всичко и проявяват
интерес, пропорционален на
стойността на обекта, към който се
стремят. Голото изповядване на
Христос без тази дълбока любов е
само празни приказки, суха
формалност и тежко робство.

Смятате ли, че да се подчини
всичко на Христос е твърде голяма

жертва? Задайте си тогава въпроса:

“А какво даде Той за мене?”

Божият Син даде всичко живота
Си, любовта Си, страданията Си за

нашето изкупление. Може ли ние,

недостойните обекти на такава

велика любов, да не Му отдадем

сърцата си? Във всеки момент от

живота ние получаваме

благословенията на Неговата

благодат и поради тази причина не

можем напълно да схванем

дълбините на невежеството и

окаянството, от които сме били

спасени. Може ли да гледаме към

Този, Когото нашите грехове

приковаха, и в същото време
съзнателно да презираме цялата
Му любов и Неговата жертва?
Като гледаме безкрайното
смирение на Господа на славата,
ще роптаем ли затова, че можем да
влезем в живота само чрез борба и
себеотрицание?

Мнозина горделивци питат: “Защо
трябва да живея в покаяние и
смирение, преди да имам
увереността, че съм приет от
Бога?” Е, добре, аз ви посочвам
Христос: Той беше безгрешен;
нещо повече беше Князът на

небето; но заради хората стана
грях, за да спаси падналото
човечество. “Защото взе на Себе
Си престъпленията и понесе
греховете на мнозина и се застъпва
за престъпниците.” (Исая 53:12).

Всъщност обаче от какво се
отказваме, когато Му отдадем
всичко? От едно опетнено от грях
сърце, което даваме на Исус, за да
го очисти чрез собствената Си
кръв и да го спаси чрез Своята
несравнима любов. И въпреки това
хората считат за трудно нещо да
Му отдадат всичко! Срам ме е да

чувам това да се говори, срам ме е да го пиша.

Бог не изисква от нас да се откажем от нещо, което е в наш интерес да задържим. Във всичко, което дава, Той има предвид благополучието на Своите деца. О, дано всички, които не са избрали Христос, да могат да разберат, че Той има да им предложи нещо много по-добро от онова, което те търсят за себе си! Човек върши най-голямата несправедливост и нанася най-голямата вреда на собствената си душа, когато мисли

и действа противно на Божиата
воля. Никаква истинска радост не
може да се намери в пътя,
забранен от Този, Който знае кое е
най-доброто и Който планира само
най-доброто за Своите създания.
Пътят на греха това е пътят към
нещастieto и гибелта.

Грешка е да се подхранва мисълта,
че Бог изпитва удоволствие да
гледа как Неговите деца страдат.
Цялото небе е заинтересувано от
щастieto на човека. Нашият
небесен Баща не задържа
източниците на радостта за никое

от Своите създания. Само изисква да отбягваме онова удовлетворяване на желанията си, което би ни донесло страдания и разочарование, което би затворило пред нас вратата на щастието и небето. Изкупителят на света приема хората такива, каквито са: с всичките им недостатъци, несъвършенства и слабости; и желае не само да ги очисти от греха и да им дари изкупление чрез кръвта Си, но и да задоволи сърдечния копнеж на всички, които се съгласят да поемат Неговото иго, да носят Неговия

товар. Целта Му е да даде мир и покой на всеки, дошъл при Него за хляба на живота. Той изисква от нас да изпълняваме само задълженията, направляващи стъпките ни към висините на блаженството, до което непослушните никога не ще могат да се доберат. Истинският радостен живот на душата се състои в това: да имаме Христос Надеждата на славата, изобразен в нас.

Мнозина питат: “КАК мога да предам себе си на Бога?” Ти

желаеш да му отдадеш себе си, но моралната ти сила е твърде слаба, понеже робуваш на съмнението и си управляван от навиците на греховния си живот. Твоите обещания и решения са като пясъчни възета. Не можеш да контролираш нито мислите си, нито подбудите си, нито чувствата си. Съзнанието за нарушените обещания и престъпените клетви разколебава доверието в собствената ти искреност и те кара да смяташ, че Бог няма да те приеме; но не бива да се отчайваш. Това, което трябва да разбереш, е

истинската мощ на волята. Тя е управляващата сила в живота на човека силата, която взема решение или прави избор. Всичко зависи от правилното ѝ действие. Бог е дал на хората силата да избират; тяхно право е да упражняват тази сила. Ти не можеш да промениш сърцето си, не можеш със свои сили да заобичаш Бога; но можеш да ИЗБЕРЕШ да Му служиш. Ти можеш да Му отдадеш волята си; тогава Той ще действа в тебе и да желаеш, и да върши необходимото според Неговата добра воля. Така

цялото ти естество ще бъде доведено под контрола на Христовия Дух; чувствата и привързаността ти ще бъдат съсредоточени върху Него, мислите ти ще бъдат в хармония с Него.

Желанието ти за доброта и святост е правилно (доколкото го има); но ако спреш дотук, няма да те ползва нищо. Мнозина ще бъдат завинаги погубени, макар че се надяват и желаят да станат християни. Те никога не достигат до онази точка, когато тяхната воля е вече

подчинена на Бога. Не ИЗБИРАТ сега да станат християни.

Чрез правилното упражняване на волята в живота ти може да настъпи цялостна промяна. Чрез подчиняване на ТВОЯТА воля на Христос, ти се свързваш със Силата, Която стои над всички началства и власти. Ще ти се даде сила отгоре, за да устоиш и да останеш твърд; и така чрез постоянно предаване на Бога ще си в състояние да водиш новия живот, живота на вярата.

6 НАШАТА ВЯРА И ПРИЕМАНЕТО НИ ОТ БОГА

Когато съвестта ти се пробуди от действието на Светия Дух, започваш да виждаш по нещо от злотворността на греха; започваш да разбираш неговата мощ, тежестта на вината, която докарва, нещастията, което причинява; и започваш да изпитваш към него отвращение. Чувстваш, че грехът те е отделил от Бога, че си поробен под властта на злото. И колкото повече се бориш, за да се освободиш, толкова повече

съзнаваш своята безпомощност.
Подбудите ти са нечисти; сърцето
ти е нечисто. Виждаш, че животът
ти е бил изпълнен със себелюбие и
грях. Копнееш да бъдеш
освободен. Хармония с Бога,
подобие на Христос какво можеш
да сториш, за да постигнеш всичко
това?

Единственото, от което се
нуждаеш, е мир небесно
прощение, небесен мир и небесна
любов в душата. С пари те не
могат да се купят, разумът не може
да ги осигури, мъдростта не може

да ги придобие; не можеш никога да се надяваш че ще ги постигнеш със собствени усилия. Но Бог ти ги предлага даром, “без пари и без да плащаш” (Исая 55:1). Те са твои, ако само протегнеш ръка и ги вземеш. Господ казва: “Макар греховете ви да са като мораво, ще станат бели като сняг; макар да са червени като кръв, ще станат като бяла вълна” (Исая 1:18). “Ще ви дам ново сърце и нов дух ще обитава вътре във вас.” (Езекиил 36:26).

Ти си изповядал своите грехове и си ги отстранил в сърцето си. Решил си да отдадеш себе си на Бога. Сега иди при Него и Го помоли да измие греховете ти и да ти даде ново сърце. И тогава повярвай, че Той прави това, **ЗАЩОТО Е ОБЕЩАЛ**. Това е урокът, който Исус се стараеше да предаде, докато беше тук на земята трябва да повярваме, че получаваме дара, обещан от Бога, и този дар ще бъде наш. Исус лекуваше болестите на хората, когато те вярваха в Неговата сила; помагаше им в неща, които можеха

да видят, като по този начин ги окуражаваше да Му се доверяват и по отношение на другото, което не можеха да видят така постепенно ги насочваше да повярват в силата Му да прощава грехове. Той ясно заяви това при излекуването на парализирания: “НО ЗА ДА ПОЗНАЕТЕ, ЧЕ ЧОВЕШКИЯТ СИН ИМА ВЛАСТ НА ЗЕМЯТА ДА ПРОЩАВА ГРЕХОВЕ (тогава каза на паралитика): Стани, вдигни си постелката и иди у дома си” (Матей 9:6). Същото казва и евангелист Йоан, като говори за чудесата на Христос: “Тези неща

са записани, за да повярвате, че Исус е Христос, Божият Син; и като повярвате, да имате живот в Неговото име” (Йоан 20:31).

От простия библейски доклад за това, как Исус лекуваше болните, можем да се научим как да вярваме в Него, за да получим прощение на греховете. Нека разгледаме разказа за парализирания от Витезда. Бедният страдалец беше безпомощен повече от 38 години той не можеше да си служи със своите крайници. И въпреки това

Спасителят му заръча: “Стани, вдигни постелята си и ходи!”

Болният би могъл да каже:

“Господи, ако ме излекуваш, ще Те послушам”. Но не, той повярва в думите на Христос, повярва, че е напълно излекуван и веднага направи усилие да тръгне. Той **ПОЖЕЛА** да ходи и ходеше.

Постъпи според Христовото слово и Бог му даде силата. Той бе напълно излекуван.

По същия начин ще стане и с теб: ти си грешник; не можеш да изкупиш миналите си грехове, не

можеш да промениш сърцето си,
не можеш да направиш сам себе си
свят. Но Бог обещава да направи
всичко това вместо теб чрез
Христос. Ти ВЯРВАШ, че Той е
обещал това. Изповядваш
греховете си и отдаваш себе си на
Бога. Ти ЖЕЛАЕШ да Му
служиш. Веднага, щом извършиш
всичко това, и Бог ще изпълни
Своето слово спрямо теб. Ако
повярваш в обещанието ако
повярваш, че си простен и очистен
Бог ще направи това факт. Ще
бъдеш напълно излекуван точно
така, както Христос даде на

парализирания сила да ходи,
когато той повярва, че е вече здрав.
Това наистина Е така, ако го
повярваш.

Не чакай да ПОЧУВСТВАШ, че си
излекуван, но кажи: “Вярвам това,
то Е така не защото го чувствам,
но защото Бог го е обещал”.

Исус казва: “Каквото и да
пожелаете, когато се молите,
вярвайте, че сте го получили и ще
ви бъде” (Марко 11:24). Има едно
условие, за да може това обещание
да бъде изпълнено; и то е да се

молим според волята на Бога. А Божията воля е да ни очисти от грях, да ни направи Свои деца и да ни даде сила да живеем свят живот. Така че ние можем да се молим за тези благословения, да вярваме, че ги получаваме и да благодарим на Бога, че ВЕЧЕ СМЕ ги получили. Наша привилегия е да отидем при Исус и да бъдем очистени, да застанем пред закона без срам или угризение. “Сега прочее няма никакво осъждане за тия, които ходят не по плът, но по Дух.” (Римл. 8:1).

Отсега нататък ти вече не принадлежиш на себе си; ти си купен със скъпа цена. “Не сте изкупени с тленни неща, като сребро и злато, ... но със скъпоценната кръв на Христос, като на Агне без недостатък и без петно.” (1Петрово 1:18, 19). Чрез този прост акт на вярване в Бога Светият Дух поражда в твоето сърце нов живот. Ти си като новородено дете в Божието семейство и Бог те обича така, както обича Сина Си.

Сега, след като си отдал себе си на Исус, не се дърпай назад, не се отклонявай от Него, но ден след ден казвай: “Аз съм Христов; аз съм отдал себе си на Него”. Моли Го да ти даде Духа Си и да те пази чрез Своята благодат. Както си станал Негово дете, като си отдал себе си на Бога и постоянно вярваш в Него, така трябва и по-нататък да продължиш да живееш в Него. Апостолът казва: “И тъй, както сте приели Господ Исус Христос, така и ходете в Него” (Кол. 2:6).

Някои, изглежда, имат усещането, че трябва да преминат известен стаж, да изпълнят някои условия или да издържат някоя проба и така да докажат на Господа, че са се променили, преди да могат да искат Неговото благословение. Но те могат да претендират за Божието благословение още сега. Те трябва да притежават Неговата благодат, Христовия Дух, Който да им помага в техните слабости, иначе не ще могат да устоят на злото. Исус обича да идваме при Него такива, каквито сме грешни, безпомощни, зависими. Можем да

дойдем при Него с всичките си слабости и безразсъдство, с цялата си греховност и да паднем при нозете Му в разкаяние. Той с радост ще ни прегърне, ще ни вземе в обятията на Своята любов, ще превърже нашите рани и ще ни измие от всяка нечистота.

Ето къде пропадат хиляди хора: те не вярват, че Исус ни прощава лично, индивидуално. Не се доверяват на Божието слово.

Привилегия е за всички, които се съобразяват с условията, да знаят със сигурност, че всеки техен грях

е напълно и охотно простен.
Изгони от себе си съмнението, че
Божииите обещания не се отнасят
лично за тебе. Те са за всеки
разкайващ се грешник. Чрез
Христос е предвидено да бъдат
дадени сила и благодат от личните
ангели, служители на всеки
вярващ човек. Никой не е толкова
грешен, че да не може да намери
сила, чистота и праведност в Исус,
Който е умрял за него. Той чака, за
да снее от хората техните
опетнени дрехи и да ги облече с
бялата мантия на правдата; Той ги
кани да живеят, а не да умрат.

Бог не се отнася с нас така, както ние, ограничените човеци, се отнасяме един с друг. Неговите мисли са мисли на милост, любов и най-нежно съчувствие. Той казва: “Нека нечестивият остави пътя си и неправедният мислите си; и нека се обърне към Господа и Той ще се смили над него; и към нашия Бог, защото Той ще прощава щедро”. “Изличих като гъста мъгла престъпленията ти и като облак греховете ти.” (Исая 44:22)

“Не намирам удоволствие в смъртта на оня, който умира, казва Господ Бог. Затова обърнете се и живеете.” (Езекиил 18:32). Сатана е готов да потули скъпите Божии уверения. Той желае да отнеме от душата всеки лъч светлина и всяка искра на надежда; но ти не трябва да му позволяваш това. Не давай ухо на изкушителя, но кажи: “Исус умря, за да мога аз да живея. Той ме обича и не желае да загина. Аз имам състрадателен небесен Баща; и макар да съм злоупотребил с Неговата любов, макар да съм разпилял благословенията, които

Той ми е дал, ще стана и ще отида при Отца си и ще кажа:

“Съгреших пред Небето и пред Тебе и не съм достоен да се нарека Твой син; направи ме като един от наемните Си слуги”. Притчата ти казва как беше приет скитникът:

“КОГАТО ТОЙ БЕШЕ ОЩЕ ДАЛЕЧ, баща му го видя, смили се и като се затича, хвърли се на рамото му и го целуваше” (Лука 15:18, 20).

Но дори и тази притча, колкото и да е трогателна и нежна, е твърде недостатъчна, за да изрази

безпределното състрадание на
небесния Баща. Чрез Своя пророк
Господ заявява: “Обикнах те с
вечна любов: ЗАТОВА ТЕ
ПРИВЛЯКОХ С МИЛОСТ”
(Еремия 31:3). Докато грешникът е
още далеч от бащиния си дом,
разпилявайки Неговото имущество
в чужда страна, Бащиното сърце
копнее за него; и всеки копнеж за
завръщане при Бога, събуден в
душата, е всъщност нежното
умоляване на Неговия Дух, Който
увещава, моли, привлича скитника
към любещото сърце на неговия
Баща.

След като имаш пред себе си богатите обещания на Библията, можеш ли да отдаваш място на съмнението? Можеш ли да смяташ, че когато бедният грешник копнее да се завърне, копнее да изостави греховете си, Господ коравосърдечно ще го спре, за да не дойде при нозете Му в покаяние? Махни от ума си такива мисли! Нищо не може да нарани и да навреди на собствената ни душа повече от подобно схващане за нашия небесен Баща. Той мрази греха, но обича грешника. В

лицето на Христос Бог отдаде Себе Си, за да могат да бъдат спасени всички, които пожелаят, и да получат вечното благословение в царството на славата. Какъв посилен или по-нежен език може да се употреби от оня, който Бог избра, за да изрази Своята любов към нас? Той заяви: “Може ли жена да забрави сучещото си дете, та да не се смили над чедото си? Но те, ако и да забравят, Аз няма да те забравя” (Исая 49:15).

Погледни нагоре ти, който се съмняваш и се колебаеш; защото

Исус живее, за да се застъпва за нас. Благодарим на Бога за дара на Неговия Син и се молим Той да не е умрял напразно за теб. Духът те кани днес. Ела с цялото си сърце при Исус и ще можеш да претендираш за Неговото благословение.

Когато четеш обещанията, помни, че са израз на неизказана любов и милост. Великото сърце на безпределната Любов е привлечено към грешника със съчувствие, което не познава граници. “Ние имаме изкупление

чрез кръвта Му, прощението на
греховете.” (Еф. 1:7). Да, само
повярвай, че Бог е твой помощник.
Той иска да възстанови Своя
морален образ в човека. Когато се
приближаваш до Него с изповед и
покаяние, Той ще се приближи при
теб с милост и прощение.

7 КАК СЕ ПОЗНАВА ХРИСТОВИЯТ ПОСЛЕДОВАТЕЛ

“Ако някой е в Христос, той е ново създание: старото премина, ето, всичко стана ново.” (2Кор. 5:17)

Човек може да не е в състояние да посочи точното време или място на своето запознанство с Христос или да проследи цялата верига от обстоятелства в процеса на духовното си обръщане към Него. Всичко това обаче не доказва че той не се е обърнал. Христос каза

на Никодим: “Вятърът духа където си иска и ти чуваш гласа му, но не можеш да кажеш откъде идва и къде отива; така е и с човека, който е роден от Духа” (Йоан 3:8). Както вятърът е невидим, но резултатите от неговото действие могат ясно да се видят и почувстват, така работи и Божият Дух в сърцето на човека. Тази обновяваща Сила, която никое човешко око не може да види, създава нов живот в душата; създава ново същество по подобие на Бога. Макар действието на Духа да е тихо и незабележимо, резултатите са ясно изразени. Ако

сърцето е било обновено от Божия Дух, животът ще свидетелства за този факт. Макар че не можем да направим нищо, за да променим своето сърце или да приведем себе си в хармония с Бога, макар да не трябва изобщо да уповаваме на своите възможности или на добрите си дела, все пак животът ни ще разкрива дали Божията благодат живее в нас, или не; и ако да, то ще се забележи промяна в характера, в навиците, в поведението ни. Контрастът между това, което сме били, и това, което сме, ще бъде явен и

категоричен. Характерът на един човек се разкрива не чрез случайни добри или лоши постъпки, но чрез общата насока на ежедневните думи и действия.

Вярно е, че може да се постигне външно поправяне на поведението и без обновяващата сила на Христос. Стремезът към влияние над другите, както и желанието от наша страна те да ни ценят и уважават, може да доведе до порядъчен живот. Самоуважението също може да ни накара да избягваме външната изява на

злото. И себелюбивото сърце може да извършва благородни постъпки. Тогава по какво ще определим на чия страна сме?

Кой владее нашето сърце? С кого се занимават мислите ни? За кого обичаме да говорим? Кому принадлежат най-топлите ни чувства и най-добрите ни сили? Ако сме Христови, мислите ни са с Него, най-сладките ни възжелания са отправени към Него. Всичко, което имаме и което сме, е посветено на Него. Ние копнеем да носим Неговия образ, да дишаме

Неговия дъх, да изпълняваме
Неговата воля и да вършим само
онова, което Му е приятно.

Хората, които са станали нови
творения в Исус Христос, ще
принасят плодовете на Духа:
“любов, радост, мир,
дълготърпение, благородство,
доброта, вяра, кротост, умереност”
(Гал. 5:22, 23). Те не ще се
съобразяват вече с предишните си
желания, но чрез вярата в Божия
Син ще вървят по Неговите
стъпки, ще отразяват Неговия
характер и ще очистват себе си,

както Той е чист. Ще обичат тези неща, които някога са мразили и ще мразят нещата, които някога са обичали. Гордите и самоизтъкващите се ще стават смирени и кротки по сърце.

Лекомислените и високомерните сериозни и скромни. Пияниците трезвени, а развратните чисти.

Суетните светски обичаи и моди ще бъдат оставени настрана.

Християнинът ще търси не “външните украшения”, но “скрития в сърцето човек, украсен с нетленното украшение на кротък и тих дух” (1Петрово 3:3, 4).

Няма доказателство за каквото и да било истинско покаяние, ако то не изработи едно преобразяване. Само ако върне взетия залог, ако даде обратно това, което е ограбил, ако изповяда греховете си и възлюби Бога и своите ближни, само тогава грешникът може да бъде сигурен, че е преминал от смърт в живот.

Когато като заблудени, грешни същества дойдем при Христос и станем участници в Неговата опрощаваща благодат, в сърцето

ни избликва любов. Всеки товар става лек; защото яремът, който Христос поставя, не е тежък за носене. Дългът става наслада, а жертвата удоволствие. Пътят, който по-рано е изглеждал обвит с мрак, сега се озарява от лъчите на Слънцето на правдата.

Красотата на Христовия характер ще може да се види в Неговите последователи. За Христос беше удоволствие да върши Божията воля. Любовта към Бога, горещото желание да върши всичко за Неговата прослава бе ръководната

сила в живота на Спасителя.

Любовта красеше и придаваше благородство на всички Негови постъпки. Любовта е от Бога.

Неосветеното сърце не може да я създаде или породи. Тя се намира само в сърцето, в което царува Христос. “Ние обичаме, защото първо сме били обикнати.”

(1Йоаново 4:19 (рев. пр.)). В обновеното от Божията благодат сърце любовта е ръководният принцип на действие. Тя променя характера, ръководи подбудите, контролира страстите, укротява враждата и облагородява

чувствата. Когато се подхранва в душата, тази любов подслажда живота и пръска благотворно влияние върху всички наоколо.

Съществуват две заблуди, срещу които Божиите деца, особено току-що доверилите се на Неговата благодат, трябва да бъдат много внимателни. Първата, която вече споменахме, е да разчитат на собствените си дела, да се осланят на онова, което вярващите могат сами да направят, за да доведат себе си в хармония с Бога. Но този, който се старее да стане свят

чрез собствени дела, като спазва закона, се опитва да постигне невъзможното. Всичко, което човекът може да извърши без Христос, е опетнено от себелюбие и грях. Единствено Божията благодат е, която чрез вяра може да ни направи святи.

Противоположната, но не по-малко опасна заблуда е, че вярата в Христос освобождава човека от съблюдаването на Божия закон и че понеже единствено чрез вяра ставаме участници в Христовата благодат, то делата ни

нямат нищо общо с нашето
изкупление.

Но обърнете внимание тук, че
послушанието не е само външно
съгласие, а служба от любов.

Законът на Бога е израз на самото
Негово естество. Той е
въплъщение на великия принцип
на любовта и следователно е
основата на Неговото управление
и на небето, и на земята. Ако
сърцата ни са подновени по Божие
подобие, ако Божествената любов
е вкоренена в душата, няма ли
Божият закон да бъде

осъществяван и в живота? Когато принципът на любовта е вкоренен в сърцето, когато човекът е подновен по образа на Този, Който го е създал, тогава се изпълнява новозаветното обещание: “Ще поставя закона Си в сърцата им и ще го напиша в умовете им” (Евреи 10:6). А щом законът е написан в сърцето, няма ли да оформя живота? Послушанието т.е. служенето и предаността от любов е истинският критерий за ученичество. Така казва и Писанието: “Това е любовта към Бога да пазим заповедите Му”.

“Който казва: “Познавам Го”, а не пази Неговите заповеди, е лъжец и истината не е в него.” (1Йоаново 5:3, 2:4). Вместо да освобождава човека от послушание, вярата и само вярата е това, което ни прави участници в Христовата благодат и способни да проявим послушание.

Ние не спечелваме спасението чрез послушание, защото то е доброволен и щедър дар от Бога; и този дар трябва да бъде приет чрез вяра. Но послушанието е плодът на вярата. “Знаете, че Той се яви, за да отнеме нашите грехове; и в

Него няма грях. Всеки, който пребъдва в Него, не съгрешава; който съгрешава, не Го е видял, нито Го е познал.” (1Йоаново 3:5, 6). Ето това е истинският белег, единственото мерило; това е пробният камък. Ако пребъдваме в Христос, ако Божията любов живее в нас, то нашите чувства, мисли, постъпки, ще бъдат в хармония с Божията воля, както е изразена в предписанията на Неговия свят закон. “Дечица, никой да не ви заблуждава: този, който върши правда, е праведен, както Той е праведен.” (1Йоаново

3:7). А праведността, правдата, се определя посредством образа на Божия свят закон така, както е изразен в десетте предписания, дадени на Синай.

Онази тъй наречена вяра в Христос, която освобождава хората от задължението им да бъдат послушни на Бога, не е никаква вяра, а дързост. “По благодат сте спасени чрез вяра.” Но “вяра без дела е мъртва” (Еф. 2:8; Яков 2:17). Преди да дойде на земята, Исус каза за Себе Си: “Драго Ми е, Боже Мой, да

изпълнявам Твоята воля; да,
законът Ти е вътре в сърцето Ми”
(Пс. 40:8). А тъкмо преди да се
възнесе отново на небето, заяви:
“Опазих заповедите на Моя Отец и
пребъдвам в Неговата любов”
(Йоан 15:10). Писанието казва: “И
по това знаем, че сме Го познали
ако пазим заповедите Му... Този,
който казва, че пребъдва в Него,
трябва сам да ходи така, както
Христос е ходил” (1Йоаново 2:3,
6). “Понеже и Христос пострада за
вас, оставяйки ви пример да
вървите и вие по Неговите
стъпки.” (1Петрово 2:21)

Условието за вечен живот и сега е точно такава, каквото е било винаги съвсем същото, каквото беше и в рая преди грехопадението на нашите първи родители, а именно съвършено послушание на Божия закон, съвършена праведност. Ако вечният живот можеше да бъде даден при някое друго условие, по-малко от това, то щастието на цялата вселена би било поставено в опасност. Би се открила възможност грехът с всичките му последици на скръб и страдания да бъде обезсмъртен.

Преди грехопадението за Адам бе
напълно възможно да изгради
праведен характер чрез
послушание на Божия закон. Но
той не успя да направи това.
Поради неговия грях нашето
естество стана също така греховно
и вече не можем да направим себе
си праведни. Тъй като сме грешни
и несвяти, не може да бъдем
съвършено послушни на святия
закон. Не притежаваме никаква
собствена праведност, с която да
удовлетворим изискванията му. Но
Христос издейства за нас път за

излизане от това положение. Той живя на земята всред такива изпитания и изкушения, каквито ние трябва да посрещаме. Живя безгрешен живот. Умря за нас и сега ни предлага да вземе нашите грехове, а да ни даде Своята праведност. Ако Му се отдадем напълно и Го приемем като свой Спасител, колкото и грешен да е бил животът ни, заради Него биваме сметени за праведни. Христовият характер застава на мястото на нашия и ние биваме приети от Бога така, като че ли никога не сме съгрешавали.

Нещо повече Христос променя сърцето. Той живее в твоето сърце чрез вяра. Трябва да поддържаш тази връзка с Него, като вярваш и като постоянно Му предаваш волята си. Докато правиш това, Той ще действа в теб да желаеш и да действаш според Неговата добра воля. И то така, че да можеш да кажеш: “Животът, който сега живея в тялото си, живея го чрез вярата в Божия Син, Който ме възлюби и даде Себе Си за мене” (Гал. 2:20). Така каза Исус и на учениците Си: “Не сте вие, които

говорите, но Духът на вашия Отец говори във вас” (Матей 10:20).

Тогава, щом Христос действа във вас, ще проявявате Неговия Дух и ще вършите същите дела дела на праведност, на послушание.

Така че у нас няма нищо, с което да се похвалим. Нямаме никакво основание да изпадаме във възторг от себе си. Единственото ни основание за надежда е в Христовата правда тази, която ни е вменена и изработената от Неговия Дух, действащ в и чрез нас.

Като говорим за вяра, нека направим едно разграничение, което винаги трябва да се има предвид. Съществува вид вярване, което е напълно различно от вярата. Съществуването и всемогъществото на Бога, истинността на Неговото слово това са факти, които дори Сатана и неговите множества не могат да отрекат в сърцето си. Библията казва, че “и дяволите вярват и треперят” (Яков 2:19); но това не е вяра. Единствено там, където има не само вярване в Божието слово,

но и предаване на волята в Негова власт, където чувствата са съсредоточени единствено върху Исус, само там има истинска вяра вяра, която действа с любов и очиства душата. Чрез тази вяра човекът бива променен по Божи образ. И сърцето, което в старото си неподновено състояние, не се е покорявало на Божия закон, нито пък наистина е могло да се покори, сега намира удоволствие в Неговите святи предписания, възкликвайки като псалмиста: “О, как обичам Твоя закон! Цял ден го съзерцавам” (Пс. 119:97). По този

начин правдата на закона се изпълнява в нас, “които ходим не по плътта, но по Духа” (Римл. 8:1).

Има хора, които са изпитали Христовата опрощаваща любов и които истински желаят да бъдат Божии деца, а в същото време съзнават, че техният характер не е съвършен, че животът им е нечист и поради това са готови да се усъмнят дали в действителност сърцата им са подновени от Светия Дух. На такива бих казала: Не отстъпвайте, не изпадайте в отчаяние. Често пъти ще трябва да

падаме на колене и да плачем за
своите слабости и грешки при
нозете на Исус; но не трябва да се
обезсърчаваме. Даже ако сме
победени от неприятеля, не сме
отхвърлени, не сме изоставени или
отблъснати! Не! Христос стои
отдясно на Бога и винаги се
застъпва за нас. Любимият ученик
Йоан каза: “Това ви пиша, за да не
съгрешавате. Но ако съгреши
някой, имаме Застъпник при Отца
Исус Христос, Праведния”
(1Йоаново 2:1). А не забравяйте и
думите на Христос: “Сам Отец ви
обича” (Йоан 16:27). Той желае да

възстанови Своя образ във вас, да ви въздигне до Себе Си, да види Своята чистота и святост, отразени във вас. И ако само пожелаете да Му се покорите, Този, Който е започнал доброто дело във вас, ще го продължи до деня Исус Христов. Молете се по-пламенно; вярвайте по-пълно. Когато стигнем дотам, че да не можем вече да разчитаме на собствената си сила, нека се доверим на силата на нашия Изкупител и да хвалим Този, Който е нашето единствено спасение.

Колкото по-близо идвате до Исус,
толкова погрешни ще изглеждате в
собствените си очи; защото
духовното ви зрение ще става все
по-чисто и вашите
несъвършенства ще се виждат все
поясно и в явен контраст с
Неговото съвършено естество.
Това е доказателство, че
сатанинските измами са изгубили
своята сила и вече ви възкресява и
раздвижва животворното влияние
на Божия Дух.

Никаква трайна любов към Исус
не може да обитава в сърце, което

не съзнава собствената си
греховност. Душата, преобразена
от Христовата благодат, ще се
възхищава от Неговия Божествен
характер; но ако не виждаме
собствената си морална
уродливост, това е безпогрешно
доказателство, че не сме добили
представа за красотата и
превъзходството на Христос.

Колкото по-малко гледаме да
даваме висока оценка за себе си,
толкова по-високо ще оценяваме
чистотата и красотата на своя
Спасител. Всеки поглед към

нашата греховност ще ни довежда
при Онзи, Който може да прощава;
и когато душата, съзнавайки
своята безпомощност, се стреми
към Христос, Той ще ѝ разкрие
Себе Си с цялата Си мощ. Колкото
повече съзнанието, че Той ни е
необходим, ни довежда до Него и
до Божието слово, толкова
по-възвишена ще бъде представата
ни за Неговия характер и толкова
по-пълно ще отразяваме Неговия
образ.

8 ИЗРАСТВАНЕ В ХРИСТОС

Онази промяна на сърцето, чрез която ставаме деца на Бога, е наречена в Библията новорождение. Тя е сравнена и с поникването на доброто семе, посято от земеделеца. В този смисъл и хората, току-що приели Христос, са като новородени бебета, които трябва да порастат (1Петрово 2:2; Еф. 4:15) до състоянието на зрели мъже и жени в Исус Христос. Също като доброто семе, посято в нивата, те ще трябва да порастат и да дадат

плод. Исая казва, че ще “бъдат наречени дървета на правда, насадени от Господа, за да се прослави Той” (Исая 61:3). Така от естествения живот в природата могат да се извлекат примери, които да ни помогнат да разберем по-добре тайнствените истини на духовния живот.

Цялата човешка мъдрост и способности не могат да произведат живот и в най-малкия обект в природата. Само чрез живота, който дава единствено Бог, може да съществува било

растението, било животното. По същия начин единствено чрез живота, идващ от Бога, в сърцата на хората се заражда духовният живот. Ако човек не се “роди отгоре” (Йоан 3:3), не може да стане участник в живота, който Христос дойде да даде.

Както е с живота, така е и с порастването. Бог е, Който прави пъпката да разцъфти и цветът да даде плод. Чрез Неговата сила от семето се развива “първо стрък, после клас, а след това пълно зърно в класа” (Марк 4:28).

Пророк Осия казва за Израил, че ще “израсте като крем”. “Те ще се съживят... и ще израстат като лоза.” (Осия 14:5, 7). Исус ни заръча да гледаме “кремовете как растат”. Растенията и животните порастват не поради собствената си загриженост, желание или усилие, но чрез приемането на това, което Бог е определил да служи за поддържането на живота им. Детето не може по желание или със собствени усилия да прибави и милиметър към своя ръст. Нито пък вие можете по такъв начин да си осигурите

духовно израстване. И растението, и детето се развиват само като получават от околната среда необходимото за живота им въздух, слънчева светлина и храна. Каквото са тези дарове на природата за животно и растението, това е и Христос за хората, които Му се доверяват. Той е тяхна “вечна светлина”, “слънце и щит” (Исая 60:19; Пс. 84:11). Той ще бъде като “роса за Израил”. “Ще слезе като дъжда над тревата на моравата.” (Осия 14:5; Пс. 72:6). Той е живата вода, “хлябът

от Бога... Който слиза от небето и дава живот на света” (Йоан 6:33).

В лицето на този несравним дар Неговия Син, Бог обкръжава целия свят с атмосфера на благодат, така реална, както е въздухът около земното кълбо. Всички, които избераат да дишат тази вливаща живот атмосфера, ще живеят и ще пораснат до зрелостта на мъже и жени в Исус Христос.

Както цветето се обръща към слънцето, чиито блестящи лъчи могат да развият и усъвършенстват

красотата и симетрията му, така и ние трябва да се обръщаме към Слънцето на правдата, за да може небесната светлина да ни огрее и да развие характерите ни по подобие на Христос.

Исус поучава същото, когато казва: “Пребъдвайте в Мене и Аз във вас. Както лозовата пръчка не може да принася плод от само себе си, ако не пребъдва в лозата, така и вие не можете, ако не пребъдвате в Мене... Отделени от Мене, не можете да направите нищо” (Йоан 15:4, 5). За да можете да живеете

свято, вие сте точно толкова
зависими от Христос, колкото е
зависима клонката от стъблото, за
да може да расте и да дава плод.
Отделени от Него, нямате никаква
сила да устоявате на изкушението
или да растете в благодат и
святост. Само ако пребъдвате в
Него, можете да процъфтите. Като
черпите живот от Него, няма да
повехнете, нито ще останете
безплодни. Ще бъдете като дърво,
посадено край извор.

Мнозина поддържат идеята, че
трябва да извършват известна част

от работата сами. Те се доверяват на Христос за прощаването на греха, но след това се опитват със собствени усилия да живеят праведно. Всяко такова усилие обаче ще пропадне. Исус казва: “Без Мене не можете да направите нищо”. Нашето израстване в благодатта, нашата радост, нашата полезност всичко зависи от връзката ни с Христос. Именно чрез духовно общуване с Него ежедневно, ежечасно чрез пребъждане в Него ще растем в благодат. Той е не само началото, но и завършекът на нашата вяра.

Христос е в началото, в края и винаги. Той трябва да бъде с нас не само в началото и в края на живота ни, но и при всяка стъпка по пътя. Давид казва: “Поставям Господа винаги пред мене; и понеже е от дясната ми страна, няма да се поколебая” (Пс. 16:8).

Питаш ли се: “Как трябва да пребъдвам в Христос?” По същия начин, както си Го приел в началото. “Както сте приели Господ Исус Христос, така ходете в Него.” “Праведният ще живее чрез вяра.” (Кол. 2:6; Евреи 10:38).

Ти си се предал на Бога, за да
бъдеш всецяло Негов, да Му
служиш и да Му бъдеш послушен
и си приел Христос като твой
Спасител. Ти не можеш сам да
изкупиш греховете си или да
промениш сърцето си; но след като
си се предал на Бога, си повярвал,
че Той заради Христос е извършил
това вместо теб. Чрез ВЯРА ти си
станал Христов, чрез вяра ще
растеш в Него чрез даване и чрез
вземане. Ти трябва да Му ДАДЕШ
всичко сърцето си, волята си,
служенето си да Му отдадеш себе
си, за да можеш да бъдеш

послушен на всичките Му
изисквания; трябва и да **ВЗЕМЕШ**
всичко: Христос пълнотата на
всяко благословение трябва да
пребъдва в сърцето ти, да бъде
твоя сила, твоя правда, твой вечен
Помощник, за да ти дава сила да
бъдеш послушен.

Всяка сутрин посвещавай себе си
на Бога; направи това най-първото
си и главно задължение. Нека
твоята молитва бъде: “Вземи ме, о,
Господи, и нека стана напълно
Твой. Поставам всичките си
планове в Твоите нозе. Употребя

ме днес в служба за Тебе. Остани с мен и нека всичко, което извърша, да бъде извършено чрез Тебе”.

Това е нещо, което трябва да се прави всекидневно. Всяка сутрин посвещавай себе си на Бога за съответния ден. Предавай всичките си планове на Него, за да бъдат осъществени или отхвърлени, според както Неговото Провидение ще ти посочи. Така ден след ден можеш да предаваш живота си в ръцете на Бога и по този начин той ще бъде оформян все повече според живота на Христос.

Животът в Христос е живот на спокойствие и мир. Може да няма никакъв чувствен екстаз, но трябва да има постоянно, изпълнено с мир доверие. Надеждата ти не се намира в тебе самия; тя е в Христос. Твоята слабост се свързва с Неговата сила, твоето невежество с Неговата мъдрост, твоята неустойчивост с Неговата устойчива сила. Така че не трябва да гледаш на себе си, нито да позволяваш умът ти да се занимава с тебе самия, а да гледаш към Христос. Нека умът ти се

занимава с Неговата любов, с Неговата красота, със съвършенството на Неговия характер. Христос в Своето себеотрицание, Христос в Своето смирение, Христос в Своята чистота и святост това е темата за размишление на душата. Ние биваме преобразявани по Негово подобие именно като Го обичаме, като Му подражаваме, като сме изцяло зависими от Него.

Исус казва: “Пребъдвайте в Мене”. Тези думи изразяват идеята за спокойствие,

устойчивост, доверие, сигурност.

Отново и отново Той ни кани:

“Елате при Мене... и Аз ще ви успокоя” (Матей 11:28, 29).

Същата мисъл изразяват и думите

на псалмиста: “Облегни се на

Господа и търпеливо Го чакай”. А

Исая ни дава уверението: “В

спокойствие и увереност ще бъде

вашата сила” (Пс. 37:7; Исая

30:15). Това спокойствие не се

състои в липса на активност;

защото в поканата на Спасителя

обещанието за спокойствие е

свързано с призив за работа:

“Вземете Моето иго върху си... и

ще намерите покой” (Матей 11:29).
Сърцето, което най-пълно си
почива в Христос, ще бъде и
най-сериозно и активно в работата
за Него.

Когато се занимава със
собственото “аз”, умът ни се
отклонява от Христос, Източника
на силата и живота. Затова и
Сатана полага специални усилия
да държи вниманието ни
отклонено от Спасителя, та по
този начин да попречи на връзката
и общението на душата с Него.
Светските удоволствия, грижите,

трудностите, объркаността и скърбите на живота, грешките и недостатъците на другите или пък нашите собствени грешки и несъвършенства към всички тези неща или само към някоя от тях Сатана се стреми да отклони вниманието ни. Не се оставяйте да бъдете подведени от неговите хитри уловки. Много хора, действително съвестни и желаещи да живеят за Бога, твърде често биват подвеждани от Сатана да се занимават със собствените си грешки и слабости. Като ги отделя от Христос, той се надява да

спечели победата. Не трябва да правим собственото “аз” център на нашите мисли и да се отдаваме на безпокойство и страх за това, дали ще бъдем спасени. Всички тези неща отклоняват душата от Източника на нейната сила.

Предай на Бога душата си, за да я пази Той и Му имай доверие.

Говори и мисли за Исус. Нека твоето “аз” се разтвори в Него.

Отстрани всяко съмнение;

пропъди всеки страх. Кажи като апостол Павел: “Аз живея; и все

пак не аз, но Христос живее в

мене; а животът, който сега живея

в плътта, живея го с вярата в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене” (Гал. 2:20). Почивай си в Господа. Той е в състояние да опази това, което си Му поверил. Ако се оставиш в Неговите ръце, Той ще те направи повече от победител чрез Този, Който те е възлюбил.

Когато взе на Себе Си човешко естество, Христос свърза човечеството със Себе Си чрез връзка на любов, която никога не би могла да бъде разкъсана от каквато и да било сила, с

изключение на силата на нашия собствен избор. Сатана постоянно ще представя различни примамки, за да ни склони да прекъснем тази връзка да изберем да се отделим от Христос. Ето къде е нужно да бдим, да се борим, да се молим, та нищо да не може да ни омае така, че да ИЗБЕРЕМ друг господар; защото винаги сме свободни да направим това. Но нека държим очите си постоянно насочени към Христос и Той ще ни пази. Докато гледаме към Него, сме в безопасност. Нищо не може да ни откъсне от ръката Му. Чрез

постоянно гледане към Христос
“се преобразяваме в същия образ
от слава в слава от Духа Господен”
(2Кор. 3:18).

Точно по този начин първите
ученици можаха да станат подобни
на своя скъп Спасител. Когато
чуха думите на Исус, почувстваха
нуждата си от Него. Те Го
потърсиха, намериха и следваха.
Бяха с Него вкъщи, на масата, в
уединената стаичка, на полето.
Държаха се с Него както ученици с
учителя си, като ежедневно
приемаха от устните Му уроци

върху Святата истина. Гледаха към Него както слугите към своя господар, за да научат задълженията си. Онези ученици бяха “хора със страсти, подобни на нашите” (Яков. 5:17). Трябваше да се борят по същия начин с греха, както и ние. Нуждаеха се от същата благодат, за да живеят свят живот, както и ние.

Даже и Йоан, любимият ученик, който най-пълно отразяваше образа на Спасителя, не притежаваше по природа тази красота на характера. Той бе не

само човек, обичащ да се
самоизтъква, амбициозен и
честолюбив, но и буен, прибързан
и злопаметен, когато биваше
обиждан. Обаче щом
Божественият характер на Христос
се разкри пред него, той видя
собственото си несъвършенство и
това познание за Бога го смири.
Силата и търпението,
могъществото и нежността,
величието и смирението, които
наблюдаваше в ежедневния живот
на Божия Син, изпълниха душата
му с възхищение и любов. Ден
след ден сърцето му се

приближаваше към Христос,
докато най-сетне загуби от погледа
си своето “аз” и то се стопа в
любовта на неговия Господ.

Гневливият му амбициозен нрав се
поддаде на оформящата сила на
Христос. Тази сила на Христовата
любов изработи преобразяването
на неговия характер. Това е
сигурният резултат от общението с
Исус. Когато Той пребъдва в
човека, цялото естество бива
преобразено. Христовият Дух,
Христовата любов смекчават
сърцето, покоряват душата и

издигат мислите и желанията към Бога и към небето.

След като Христос се възнесе в небесата, у последователите Му продължи да съществува усещането за Неговото присъствие. Това беше лично присъствие, изпълнено с любов и светлина. Исус, Спасителят, Който беше ходил до тях, беше говорил и се беше молил заедно с тях, Който бе вдъхвал надежда и утеха в сърцата им, бе взет от тях на небето, докато вестта на мир бе все още на устните Му. Когато

облакът ангели Го приемаше,
звукът на Неговия глас долетя до
тях: “Ето, Аз Съм с вас до края на
света” (Матей 28:20). Той се бе
възнесъл на небето в човешки
образ. Знаеха, че Този, Който
продължаваше да бъде техни
Приятел и Спасител, сега се
намира пред Божия престол; че
Неговите чувства към тях не са се
променили; че Той все още се
отъждествява със страдащото
човечество. Той представя пред
Бога заслугите на Своята
собствена скъпоценна кръв,
показвайки наранените Си ръце и

нозе като възпоменание за цената, която е платил за Своите изкупени. Знаеха, че се е възнесъл на небето, за да им приготви място; и че ще дойде пак, за да ги вземе при Себе Си.

Когато се събираха заедно след възнесението, учениците горяха от желание да представят молбите си пред Отец в името на Исус. С тържествено благоговение те се покланяха в молива, като повтаряха обещанието: “Каквото и да поискате от Отца в Мое име, ще ви бъде дадено. Досега нищо не

сте поискали в Мое име: искайте и
ще получите, за да бъде радостта
ви пълна” (Йоан 23:24). Те
протягаха ръката на вярата все
по-високо и по-високо,
представяйки мощния аргумент:
“Христос е, Който умря, да, Който
възкръсна отново, Който е от
дясната страна на Бога, Който се
застъпва за нас” (Римл. 8:34). И
Петдесетницата им донесе
присъствието на Утешителя, за
Когото Христос им беше казал:
“Той ще пребъде във вас”. Бе им
казал още: “За вас е по-добре да
отида Аз; защото ако не отида,

Утешителят няма да дойде на вас;
но ако отида, ще ви Го изпратя”
(Йоан 14:17; 16:7). Отсега нататък
чрез Духа Христос щеше да
пребъдва постоянно в сърцата на
Своите чеда. Тяхната връзка с
Него беше по-близка, отколкото
когато лично беше с тях.

Светлината, любовта и силата на
обитаващия в тях Христос така се
излъчваше от лицата им, че като ги
гледаха, хората “се удивляваха; и
познаваха, че са били с Исус”
(Деян. 4:13).

Всичко онова, което беше за първите ученици, Христос желае и за Своите чеда днес; защото в онази последна молива с малката група ученици, събрани около Него, Той каза: “Не се моля само за тези; но и за всички, които ще повярват в Мене чрез тяхното слово” (Йоан 17:20).

Исус се моли и за нас и иска да бъдем едно с Него, както Той е с Отца. О, какво единство е това! Спасителят каза: “Човешкият Син не може да върши нищо от само Себе Си”, “Отец, който обитава в

Мене, Той върши делата” (Йоан 5:19; 14:10). Щом живее в сърцата ни, Христос ще действа в нас “и да желаем, и да вършим Неговата Божествена воля” (Фил. 2:13). Ние ще правим това, което Той е правил; ще проявяваме същия дух. И така, като Го обичаме и пребъдваме в Него, ще “растем във всяко отношение в Него, Който е главата, Христос” (Еф. 4:15).

9 ЖИВОТ И СЛУЖБА

Бог е източникът на живот, светлина и радост за цялата вселена. Както лъчите на слънчевата светлина, както водните струи, бликащи от живия извор, така от Бога изтичат благословения за всички Негови създания. И навсякъде, където Божият живот е в сърцата на хората, той ще изтича от тях и към другите в любов и благословение.

Радостта на нашия Спасител се състоеше в това да повдигне и

изкупи падналите в грях хора. За тази цел Той не пожали и живота Си, но отиде на кръста, като презря срама. По същия начин и ангелите са постоянно заети със служене за щастието на другите: това е тяхната радост. Нещо, което себелюбивите сърца биха счели за уничително слугуването на същества окаяни, лоши и във всяко отношение по-низши по естество и ранг е работата на безгрешните ангели. Духът на Христовата самопожертвувателна любов е духът, който владее в небето и представлява самата същност на

неговото блаженство. Това е духът, който Христовите последователи ще притежават, и работата, която ще вършат.

Когато Христовата любов се съхранява в сърцето, подобно на сладко благоухание тя не може да остане скрита. Нейното свято влияние ще се почувства от всички, с които влизаме в контакт. Христовият Дух в сърцето е като извор в пустиня, който блика, за да освежава всички и който поражда в умиращите силен копнеж да пият от водата на живота.

Любовта към Исус ще се извява в
желание да се работи за
благословието и спасението на
човечеството така, както Той
работеше. Той ще поражда любов,
нежност и съчувствие към всички
творения, които се намират под
грижите на нашия небесен Баща.

Животът на Спасителя тук на
земята съвсем не беше живот на
удобства и грижи за Себе Си. Той
се трудеше с постоянство,
сериозност и неуморни усилия за
спасението на изгубеното

човечество. От яслата до кръста
Той вървеше по пътя на
себеотрицанието и не се стараше
да се освободи от тежките задачи,
от мъчителните пътувания и от
изтощителните грижи и труд. Той
казваше: “Човешкият Син дойде
не за да Му служат, но да послужи
и да даде живота Си откуп за
мнозина” (Матей 20:28). Това
беше великата и единствена цел на
Неговия живот. Всичко друго беше
второстепенно и подчинено на
тази цел. Неговото ястие и питие
бе да изпълнява Божията воля и да
довърши делото Си. Собственото

“аз” и личните интереси нямаха дял в Неговата работа.

Така и участниците в Христовата благодат ще бъдат готови да понесат всяка жертва, за да могат и други, за които Той умря, да споделят небесния дар. Този дух е сигурният плод на една наистина обърнала се към Бога душа.

Веднага щом човек дойде при Христос, у него се поражда желание да извести и на други какъв скъп Приятел е намерил в лицето Му. Спасяващата и освещаваща истина не може да се

заклучи в сърцето. Ако сме облечени с Христовата правда и сме изпълнени с радостта на обитаващия в нас Негов Дух, не ще можем да се сдържаме и няма да мълчим. Щом сме вкусили и видели, че Господ е добър, ще имаме какво да разкажем за това. И ние като Филип, когато намери Спасителя, ще каним и други да дойдат в Неговото присъствие. Ще се стремим да им покажем привлекателността на Христос и невидимите реалности на идващия свят. Ще изпитваме силно желание да вървим по пътя на Христос. В

нас ще живее сериозният копнеж всички да могат да видят “Божия Агнец, Който взема върху Себе Си греха на света” (Йоан 1:29).

Усилието да бъдем за благословение на другите ще се отрази на самите нас, като ни донесе благословения. Това беше и намерението на Бога, когато ни направи Свои сътрудници в изкупителния план. Той подари на хората привилегията да приемат Божественото естество и на свой ред, да участват в разпространяването на

благословенията сред техните
ближни. Това е най-високата чест,
най-великата радост, която Бог
може да дари на хората. Онези,
които така участват в тази работа и
служба от любов, биват
привлечени най-близо до своя
Създател.

Бог можеше да повери
разпространението на
евангелската вест и цялото дело на
тази служба, извършвана от
любов, на небесните ангели.

Можеше да си послужи и с други
средства, за да изпълни Своята

цел. Но в безкрайната Си любов
пожела да ни направи Свои
сътрудници заедно с Христос и
ангелите, за да можем да споделим
благословението, радостта и
духовното въздигане, които идват
в резултат на тази несебелюбива
служба.

Когато участваме в Христовите
страдания, започваме да Му
съчувстваме и да Го разбираме
по-пълно. Всяко дело на
самопожертвователност за доброто
на другите засилва духа на
благотворителност в сърцето на

човека и го довежда в още по-тясна връзка със Спасителя на света, Който “богат като бе, заради вас... стана беден, та да се обогатите вие чрез Неговата сиромашия” (2 Кор. 8:9). Само ако така изпълняваме Божието намерение в нашия свят, животът ни ще бъде наистина благословен.

Ако отидеш да работиш така, както Христос е определил да работят последователите Му, и печелиш души за Него, ще почувстваш нуждата от едно по-дълбоко преживяване и

по-пълно познание за Божиите неща, ще гладуваш и ще жадуваш за небесната правда. Ще молиш Бога и вярата ти ще укрепва, и душата ти ще пие все по-големи глътки от Извора на спасението. Посрещането на съпротивата и изпитанията ще те водят при Библията и при молитвата. Ще растеш в благодат и в познаването на Христос и ще натрупваш богат духовен опит.

Духът на несебелюбива работа за другите придава на характера дълбочина, стабилност,

Христоводобна прелест и донася мир и щастие на своя притежател. Стремезите стават възвишени. Вече няма място за леност и себелюбие. Хората, които по този начин практикуват християнските качества, ще растат и ще укрепват все повече за служба на Бога. Ще имат ясни духовни схващания, твърда, постоянно увеличаваща се вяра и молитвата им ще придобива все по-голяма сила. Божият Дух, Който действа върху тях, изисква в отговор на Божественото докосване да зазвучи святата хармония на душата. Който по

ТОЗИ НАЧИН СЕ ПОСВЕЩАВАТ НА
НЕСЕБЕЛЮБИВА СЛУЖБА ЗА БЛАГОТО
НА ДРУГИТЕ, НАЙ-СИГУРНО РАБОТЯТ ЗА
СОБСТВЕНОТО СИ СПАСЕНИЕ.

ЕДИНСТВЕНИЯТ НАЧИН ДА РАСТЕМ В
БЛАГОДАТТА Е ДА ВЪРШИМ
БЕЗКОРИСТНО ТОЧНО ТОВА, КОЕТО
ХРИСТОС НИ Е ВЪЗЛОЖИЛ: ДА ПРАВИМ
ВСИЧКО СПОРЕД СИЛИТЕ И
ВЪЗМОЖНОСТИТЕ СИ ЗА ПОДПОМАГАНЕ
И ПРЕДАВАНЕ БЛАГОСЛОВЕНИЯТА НА
НЕУЖДАЕЩИТЕ СЕ. СИЛАТА ИДВА ЧРЕЗ
УПРАЖНЯВАНЕ; АКТИВНОСТТА Е
САМОТО УСЛОВИЕ ЗА ПОДДЪРЖАНЕТО
НА ЖИВОТА. ОНЕЗИ, КОИТО СЕ СТАРАЯТ

да водят християнски живот чрез пасивно приемане на благословенията на благодатта, а не вършат нищо за Христос, все едно, че се опитват да живеят, като ядат, без да се движат. В духовния живот, както и в природния свят, това винаги има за резултат израждане и упадък. Човек, който би отказал да упражнява крайниците си, скоро ще изгуби способността да ги употребява. Така и християнинът, който не използва дадените му от Бога сили, не само няма да порасне в

Христос, но ще загуби и силата,
притежавана досега.

Църквата на Христос е
определеното от Бога средство за
спасение на хората. Нейната мисия
е да занесе евангелието на света. И
това задължение лежи върху
всички християни. Всеки един
според степента на своя талант и
възможности трябва да изпълни
поръчката на Спасителя. Любовта
на Христос разкрита пред нас, ни
прави длъжници към всички,
които не Го познават. Бог ни е дал
светлина, която не е само за нас,

но и за да я пръскаме върху другите.

Ако Христовите последователи се пробудеха, за да се заемат с изпълнението на този свой дълг, днес щеше да има вместо един хиляди, които да проповядват евангелието в езическите страни. Всички онези, които не биха могли лично да се заемат с това дело, щяха поне да го поддържат със средствата си, със съчувствието и молитвите си. А и в християнските страни щеше да има много

по-сериозна работа в това отношение.

За да работим за Христос, не е нужно да ходим чак в езически страни, нито да напускаме тесния кръг на дома, ако нашите задължения ни задържат тук.

Можем да вършим тази работа в домашния кръг, в църквата, всред хората, с които общуваме или с които имаме делови отношения.

По-голямата част от Своя живот на земята нашият Спасител прекара в търпелив труд в дърводелската

работилница в Назарет. Ангели
служители придружаваха
Господаря на живота, когато
ходеше рамо до рамо със селяни и
работници, непризнат и
непочитан. Той изпълняваше така
вярно Своята мисия, докато
работеше скромния Си занаят,
както и когато лекуваше болните
или ходеше по бурните вълни на
Галилейското езеро. Така и ние и
в най-скромните задължения на
живота, и на най-ниското
обществено стъпало можем да
ходим и да работим с Исус.

Апостолът казва: “Нека всеки човек, в каквото състояние е бил призован, в него да си остане с Бога” (1Коринт. 7:24). Деловият човек може така да води деловата си работа, че да прослави своя Учител чрез верността си. Ако е истински последовател на Христос, ще внесе своята религия във всичко, което върши, и ще разкрива пред хората Христовия Дух. Техникът също може да бъде прилежен и верен представител на Оня, Който се трудеше в Своя скромен живот по хълмовете на Галилея. Всеки, който се нарича с

името на Христос, трябва така да работи, че другите, като виждат добрите му дела, че да прославят своя Творец и Изкупител.

Мнозина не отдават най-добрите си дарби в служба на Христос с извинението, че другите притежавали по-големи дарби и предимства от тях. Доминира мнението, че само от особено талантливите се изисква да посветят способностите си в служба на Бога. Мнозина са стигнали дотам, да смятат, че таланти са дадени само на

известна, определена категория привилегировани хора, като другите се изключват и, разбира се, не са призовани да участват нито в труда, нито в наградата. Но в притчата нещата не са представени съвсем така. Когато господарят на дома събира слугите си, той определя на всеки от тях НЕГОВАТА работа.

С любещ дух можем да изпълняваме и най-скромните си задължения “като на Господа” (Колос. 3:23). Ако Божията любов е в сърцето, ще се проявява и в

живота. Сладкото благоухание на Христос ще ни обкръжава и нашето влияние ще въздига и благославя.

Не трябва да чакате някакви специални случаи или извънредни способности, за да отидете и да заработите за Бога. Не трябва да ви смущава това, какво светът ще си помисли за вас. Ако ежедневието ви живот представлява свидетелство за чистотата и искреността на вашата вяра и ако другите са убедени, че желанието ви е да им помогнете,

усилията ви съвсем не ще бъдат напразни.

И най-скромните, и най-бедните от учениците на Исус могат да бъдат за благословение на другите.

Може да не съзнават, че вършат някакво особено добро, но чрез своето несъзнателно влияние те ще предизвикат вълни от благословения, които ще се разширяват и задълбочават; и може би няма да узнаят благодатните резултати чак до деня на окончателната награда. Те не чувстват, нито пък знаят, че

вършат нещо велико. От тях не се изисква да се товарят с безпокойство за успеха. Трябва само да вървят спокойно напред, като изпълняват вярно работата, която Божието Провидение им е определило, и животът им не ще бъде изживян напразно. Така те самите ще израстват все по-високо и по-високо, като ще приличат все повече на Христос. В този живот те са Божии сътрудници и така се подготвят за по-висшата служба и за непомръкващата радост на идващия бъдещ живот.

10 ПОЗНАНИЕ ЗА БОГА

Много са начините, по които Бог се стреми да ни накара да Го опознаем и да ни доведе до общение със Себе Си. Природата непрекъснато говори на нашите сетива. На възприемчивото сърце ще направят впечатление любовта и славата на Бога, разкриващи се чрез делата на Неговите ръце. Внимателното ухо може да чуе и разбере вестите, които Бог предава чрез природата. Зелените поля, величествените дървета, пъпките и цветята, плуващият облак,

падащият дъжд, бълбукащият
поток, великолепието на небето
всички те говорят на нашите сърца
и ни канят да се запознаем с Онзи,
Който ги е направил.

Нашият Спасител свързваше
Своите скъпи уроци с нещата от
природата. Дърветата, птиците,
полските цветя, хълмовете, езерата
и красивото небе, както и случките
и обстановката на ежедневиия
живот всички те биваха свързвани
с думите на истината, за да могат
по този начин хората често да си
припомнят Неговите уроци даже и

сред заетостта и грижите на този живот на труд.

Бог желае Неговите чеда да ценят високо творенията Му и да се радват на простата и непринудена красота, с която е украсил нашия земен дом. Той обича красивото, а повече от всичко притежаващо външна привлекателност обича красотата на характера; Бог желае да бъдат култивирани в нас чистотата и простотата, скромната и ненатрапчива хубост на цветята.

Стига само да искаме да се
вслушаме, Божиите творения ще
ни предложат скъпи уроци на
послушание и доверие. От
звездите, които в своя незнаен ход
през пространството следват от
век на век определения им от Бога
път, чак до най-малкия атом
всичко в природата се покорява на
волята на Твореца. И Бог се грижи
за всичко и поддържа всичко,
което е създал. Този, Който крепи
неизброимите светове в необятния
простор, в същото време се грижи
и за нуждите на малкото сиво
врабче, безгрижно чуруликащо

своята скромна песничка. Когато хората тръгват да вършат ежедневната си работа, когато са вгълбени в молива, когато лежат през нощта и стават на сутринта, когато богаташът пирува в своя палат или когато беднякът събира децата си около оскъдната трапеза всеки от тях е нежно наблюдаван от небесния Баща. Нито една сълза не се пролива, без Бог да я забележи. Няма усмивка, на която Той да не обърне внимание.

О, само да искахме да повярваме в това всички ни ненужни грижи

и тревоги биха изчезнали.

Животът ни нямаше да бъде така изпълнен с разочарование, както е сега; защото всички неща независимо дали са важни или незначителни щяха да бъдат оставени в ръцете на Бога, Който никога не може да бъде объркан от множеството грижи, нито пък съкрушен от тяхната тежест. Тогава бихме се радвали на такова душевно спокойствие, каквото за мнозина от дълго време е нещо непознато.

Когато вашите сетива се наслаждават на привлекателната хубост на земята, помислете за бъдещия свят, който трябва да дойде, и който никога не ще бъде засегнат от пагубното влияние на греха и смъртта. В него природата не ще носи никога повече сянката на проклятието. Оставете вашето въображение да си представя картинно дома на спасените и помнете, че тази картина ще бъде много по-славна, отколкото може да я обрисова и най-яркото въображение. В различните Божии природни дарове виждаме само

най-слабия отблясък на Неговата слава. Писано е: “Око не е видяло, ухо не е чуло, нито пък на ум е дохождало някому онова, което Бог е приготвил за хората, които Го обичат” (1Кор. 2:9). Поетът и естествоизпитателят имат да ни кажат много неща за природата, но християнинът е този, който може да се радва на земните хубости с най-възвишено чувство и разбиране, защото разпознава в тях делото на ръцете на своя Баща и съзира Неговата любов и в цветето, и в храста, и в дървото. Никой не може по-проникновено

да оцени истинското значение на някой хълм или долина, река или море от онзи, който вижда в тях израз на Божията любов към човека.

Бог ни говори чрез действията на Своето Провидение и чрез влиянието на Своя Дух върху сърцето. Можем да извлечем скъпоценни поуки от обстоятелствата и средата, в която живеем, от ежедневните промени около нас, стига само сърцата ни да са отворени, за да ги различат. Като проследява действието на

Божие то провидение, псалмистът казва: “Земята е изпълнена с добротата на Господа” (Пс. 33:5). “Които са мъдри, ще забележат тези неща, да, те ще разберат любещата доброта на Господа.” (Пс. 107:43)

Бог ни говори чрез Своето слово. В него намираме отразено с най-ясни щрихи откровението за Неговия характер, отношението Му към хората и великото дело на изкуплението. Пред очите ни се разкрива историята на патриарсите, пророците и другите

святи мъже от миналото. Те бяха хора “със страсти, подобни на нашите” (Яков 5:17). Виждаме как и те като нас се бореха с обезсърченията, как падаха пред изкушенията, както и ние, но отново се окуражаваха и извоюваха победата чрез Божията благодат. Като гледаме тях, ние се насърчаваме в собствената си борба за праведност. Когато четем за скъпия духовен опит, който им е бил дарен, за светлината, любовта и благословенията, на които са се радвали, и за делата, които са извършвали чрез дадената им от

Бога благодат, духът, вдъхновявал
тях, възпламенява и в нашите
сърца факела на свята ревност и
желание да бъдем същите по
характер като тях да ходим с Бога.

Исус казваше за старозаветните
Писания (а колко повече важи това
за новозаветните): “Те са, които
свидетелстват за Мене” (Йоан
5:39) Изкупителя, в Когото се
съсредоточават всичките надежди
за вечен живот. Да, цялата Библия
говори за Христос. От
първоначалния доклад за
сътворението защото, “без Него

не е станало нищо от това, което е станало” (Йоан 1:3) до последното заключително обещание: “Ето, ида скоро” (Откр. 22:12) ние четем за Неговите дела и слушаме Неговия глас. Ако искате да се запознаете със Спасителя, изучавайте Свещените писания.

Изпълнете цялото си сърце с Божиите слова. Те са живата вода, която може да утоли вашата палеща жажда. Те са живият хляб, който идва от небето. Ето изявлението на Исус: “Ако не

ядете плътта на Човешкия Син и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си”. Той се доизясни:

“Думите, които ви говоря, дух са и живот са” (Йоан 6:53, 63). Телата ни се изграждат от това, което ядем и пием; а както е в природните неща, така е и в духовните: онова, върху което размишляваме, дава тона и силата на нашето духовно естество.

Изкуплението е тема, в която и ангелите желаят да надникнат; тя ще бъде науката и песента на изкупените през безкрайните

хилядолетия на вечността. Не е ли
достойна за задълбочено
размишление и изучаване още
сега? Безпределната милост и
любов на Исус, жертвата, която
Той принесе заради нас, изискват
най-сериозен и тържествен
размисъл. Трябва постоянно да
съзерцаваме характера на нашия
скъп Изкупител и Застъпник.
Трябва да размишляваме върху
мисията на Този, Който дойде да
спаси Своя народ от греховете му.
Като се занимаваме така с небесни
теми, вярата ни ще укрепва и
любовта ни ще става посилна, а

молитвите ни все по-приятни на
Бога, защото ще бъдат
придружавани с все повече и
повече вяра и любов. Те ще бъдат
разумни и пламенни. Все по-силно
и по-постоянно ще бъде доверието
ни в Исус и все по-пълно ще
преживяваме от опит всеки ден
силата Му да спасява докрай
всички, които идват при Бога чрез
Него.

Когато размишляваме върху
съвършенството на Спасителя, ще
ни завладява желанието да бъдем
все по-напълно преобразени и

подновени според образа на Неговата чистота. Душата ни ще гладува и жадува да стане като Този, Когото обожава и Когото толкова силно обича. Колкото повече мислите ни се занимават с Христос, толкова повече ще говорим на другите за Него и ще Го представяме на света.

Библията не е написана само за учените. Напротив тя е за обикновените хора. Великите истини, необходими за спасението, са изложени ясно като на слънчева светлина по пладне; и никой не

може да се обърка или да загуби пътя, освен онези, които следват собствените си мнения вместо ясно разкритата Божия воля.

Не бива да приемаме свидетелството на който и да било човек по отношение на това, какво учат Писанията, но трябва да изучаваме Божиите думи за себе си. Ако позволим на други да мислят вместо нас, силата ни постепенно ще се парализира и способностите ни ще намалелят. Ако не се упражняват и не се занимават с теми, достойни за

тяхното съсредоточаване,
благородните умствени сили могат
да спрат развитието си и да
намалелят до такава степен, че да
загубят способността да схващат
дълбокото значение на Словото
Божие. И обратно, умът ще се
разшири и задълбочи, ако се
употребява за проследяване на
отношението и връзката между
различните библейски предмети,
като се сравнява писаното с
писано и духовно с духовно.

Нищо не е по-подходящо за
развитието на интелекта от

изучаването на Писанията. Никоя друга книга не притежава такава сила да възвисява мислите и да засилва способностите, както великите, облагородяващи истини на Библията. Ако бъде изучавана както трябва, хората биха притежавали такава широта на ума, толкова благородство на характера и твърдост на волята, каквито рядко могат да се срещнат в наше време.

Малка полза може да се извлече обаче от бързото четене на Писанието. Човек може да го

прочете открай докрай и въпреки
това да не успее да съзре хубостта
му или да не схване неговото
дълбоко и скрито значение.

Изучаването на един пасаж
дотогава, докато значението му
стане ясно на ума и отношението
му към спасителния план
очевидно, е от много по-голяма
стойност, отколкото прочитането
на много глави, без да се има
предвид определена цел и без да
се извлекат определени поуки и
наставления. Носете винаги
Библията със себе си. И щом ви се
отдаде случай, четете я;

запаметявайте текстовете. Даже докато ходите по улицата, можете да прочетете един пасаж и да размишлявате върху него, като по този начин го запаметите.

Не можем да придобием мъдрост без сериозно изследване и без изучаване, придружено с молитва. Някои части на Писанието са наистина твърде ясни, за да бъдат криво разбрани; но има други, чието значение и смисъл не се намират на повърхността, та да бъдат забелязани и схванати от пръв поглед. Те трябва да бъдат

изучавани внимателно и да се
размишлява върху тях с молитва.
Такова изучаване ще бъде богато
възнаградено. Както миньорът
открива жилките на скъпия метал
дълбоко под повърхността на
земята, така и човекът, който
прилежно изследва Божието слово,
за да търси скрити съкровища, ще
намери в Него истини от
най-висока стойност, убягващи от
погледа на небрежния търсач.
Боговдъхновените думи,
премислени дълбоко в сърцето, ще
бъдат като потоци, бликащи от
извора на живота.

Библията никога не трябва да се изучава без молитва. Преди да отворим страниците ѝ, трябва да се молим за просветлението от Светия Дух и то ще ни бъде дадено. Когато Натанаил дойде при Исус, Спасителят възкликна: “Ето един истински израилтянин, в когото няма лукавщина”. Натанаил запитва: “Откъде ме познаваш?” Исус отговори: “Преди да те повика Филип, видях те, като беше под смоковницата” (Йоан 1:47, 48). Исус ще види и нас в нашето уединено място за

молитва, ако Го молим за светлина,
която да ни помогне да разберем
какво е истина. Ангели от света на
светлината ще бъдат с хората,
търсещи със смирено сърце
Божественото ръководство.

Светият Дух възвеличава и
прославя Спасителя. Неговата
служба е да представя Христос,
чистотата на Неговата правда и
великото спасение, което имаме
чрез Него. Исус казва: “От Моето
ще вземе и ще извести на вас”
(Йоан 16:14). Духът на истината е
единственият действителен

Учител, Който може да ни разкрие
Божествената истина. Колко
високо цени Бог човечеството,
щом даде собствения Си Син да
умре за него и определи Светия
Дух да бъде Учител и постоянен
Водач на човека!

11 ПРИВИЛЕГИЯТА НА МОЛИТВАТА

Бог ни говори чрез природата и чрез Словото Си, чрез Своето Провидение и чрез влиянието на Своя Дух. Но това не е достатъчно и ние трябва да изливаме сърцата си пред Него. За да имаме духовен живот и сила, трябва да имаме действително общуване с нашия небесен Баща. Умовете ни може да са привлечени към Него; може да размишляваме върху Неговите дела, милости, благословения; но това не е общуване в пълния

смисъл. Трябва да имаме нещо да Му кажем за нашия действителен живот.

Молитвата е разкриване на сърцето пред Бога като пред Приятел. Не че това е необходимо, за да Му стане известно какво сме ние, но за да ни се даде възможност да приемем Него. Молитвата не довежда Бога долу при нас, но завежда нас горе при Него.

Когато беше на земята, Христос учеше последователите Си как да

се молят. Наставляваше ги да представят своите ежедневни нужди пред Бога и да възлагат всичките си грижи на Него. И уверението, което им даде, че молбите им ще бъдат чути, е уверение и за нас.

Сам Исус често се молеше, докато живееше между хората.

Спасителят уеднакви Себе Си с нашите нужди и слабости дотам, че сам стана смирен Молител, като търсеше от Своя Баща нови и нови запаси от сили, за да бъде готов да изпълни дълга Си и да понесе

изпитанията. Той е нашият пример във всичко. Той е наш брат в слабостите ни, “изкушаван всякак както нас”; но тъй като беше безгрешен, Неговото естество се отвращаваше от злото; Той претърпя борби и душевна агония в един грешен свят. Неговото човешко естество направи молитвата необходимост и привилегия. Той намираще утеха и радост в общуването със Своя Баща. А щом Спасителят на хората, Божият Син, чувстваше необходимост от молитва, колко повече ние слабите, грешни,

смъртни същества трябва да
почувстваме необходимостта от
пламенна, постоянна молитва.

Нашият небесен Баща чака да ни
дари с пълнотата на Своето
благословение. Наша привилегия е
да прием с големи глътки от Извора
на безпределната любов. Колко е
чудно тогава, че се молим толкова
малко. Бог е готов и желае да
послуша искрената молитва и на
най-скромното от своите деца и
все пак се проявява такава неохота
от наша страна да изявяваме
нуждите си пред Бога. Какво

трябва да си мислят небесните ангели за бедните безпомощни и изложени на изкушение човешки същества, след като Божието сърце копнее за тях и е готово да им даде много повече, отколкото могат да поискат или да помислят, а те в същото време се молят така малко и имат толкова малко вяра? За ангелите е удоволствие да се покланят на Бога; те обичат да бъдат близо до Него. За тях общението с небесния Отец е най-висша радост; а децата на този свят, нуждаещи се толкова много от помощта, която само Той може

да им даде, изглеждат доволни да живеят и без светлината на Неговия Дух, без общението с Него и без чувството за присъствието Му.

Тъмнината на лукавия обкръжава хората, които пренебрегват молитвата. Пошушнатите от неприятеля изкушения ги прелъгват да съгрешат; и всичко става, защото не се възползват от привилегията, която Бог им е дал чрез молитвата. Защо Божиите синове и дъщери имат толкова малко желание за молитва, след

като тя е ключът в ръцете на
вярата, който отваря небесната
съкровищница, съхраняваща
несметните богатства на
Всемогъщия? Без непрестанна
молитва и усърдно бдение ние сме
в опасност да станем небрежни и
да се отклоним от правия път.
Противникът се стреми постоянно
да поставя пречки по пътя към
Престола на благодатта, за да не
можем чрез сериозна молитва и
вяра да получим благодат и сила, с
която да се противопоставим на
изкушението.

Съществуват известни условия, при които можем да очакваме, че Бог ще чуе нашите молитви и ще ни отговори. Първото от тях е да почувстваме нуждата си от Неговата помощ. Той ни е обещал: “Ще изливам вода на жадния и потоци върху сухата земя” (Исая 44:3). Само тези, които гладуват и жадуват за правдата, които копнеят за Бога, могат да бъдат сигурни, че сърцата им ще бъдат препълнени. Сърцето трябва да бъде отворено за влиянието на Духа, иначе Божието благословение не може да бъде получено.

Нашата голяма нужда сама по себе си е аргумент и най-красноречиво говори в наша защита. Но Господ трябва да бъде потърсен, за да извърши тези неща. Той казва: “Искайте и ще ви се даде. И “Този, Който и Своя Син не пожали, но Го предаде за всички ни, как не ще ни подари заедно с Него и всичко?” (Матей 7:7; Римл. 8:32).

Ако съзираме в сърцето си някакво нечестие, ако сме привързани към някой познат грях, Господ няма да ни послуша; но молитвата на

покаяната, съкрушена душа винаги бива приета. Когато всяка съзнателна неправда бъде поправена, можем да вярваме, че Бог ще отговори на нашите молби. Собствените ни заслуги никога не могат да ни препоръчат пред Бога, нито да ни спечелят Неговото благоволение. Само достойнството на Исус е, което ще ни спаси, само Неговата кръв е, Която ще ни очисти. Но въпреки това и ние имаме да извършим едно дело, като се съобразяваме с тези условия.

Друг елемент на победоносната молитва е вярата. “Този, който идва при Бога, трябва да вярва, че има Бог и че Той възнагражда прилежно търсещите Го.” (Евреи 11:6). Исус каза на учениците Си: “Всичко, каквото поискате в молитва, вярвайте, че сте го получили и ще ви се сбъдне” (Марк 11:24). Държим ли се тогава за Словото Му?

Това уверение е всеобхватно и безгранично и верен е Този, Който го е обещал. Когато не получим точно тези неща, за които се

МОЛИМ, ИЛИ ПЪК НЕ ГИ ПОЛУЧИМ
ТОЧНО ВЪВ ВРЕМЕТО, КОЕТО СМЕ
ОПРЕДЕЛИЛИ, ПАК ТРЯБВА ДА
ВЯРВАМЕ, ЧЕ ГОСПОД НИ ЧУВА И ЧЕ ЩЕ
ОТГОВОРИ НА НАШИТЕ МОЛИТВИ. НИЕ
СМЕ ТОЛКОВА СКЛОННИ КЪМ ЗАБЛУДИ И
СМЕ ТАКА КЪСОГЛЕДИ, ЧЕ ПОНЯКОГА
ИСКАМЕ НЕЩА, КОИТО НЕ БИХА НИ
ДОНЕСЛИ НИЩО ДОБРО. ПОРАДИ
ЛЮБОВТА СИ КЪМ НАС НАШИЯТ
НЕБЕСЕН БАЩА ОТГОВАРЯ НА
МОЛИТВИТЕ НИ, КАТО НИ ДАВА ТЪКМО
ОНОВА, КОЕТО ЩЕ БЪДЕ ЗА НАШЕТО
НАЙ-ГОЛЯМО ДОБРО ОНОВА, КОЕТО
САМИ БИХМЕ ПОЖЕЛАЛИ, АКО С
ПРОНИЦАТЕЛНОСТ, ОСВЕТЕНА ОТ БОГА,

бихме могли да видим нещата
каквито са в действителност.
Когато ни се струва, че на нашите
молитви не се отговаря, трябва
здраво да се държим за
обещанието; защото времето на
отговора със сигурност ще дойде и
ние ще получим онези
благословения, от които се
нуждаем най-много. Но да
претендираме, че на молитвите ни
ще бъде винаги отговаряно точно
по желанието от нас начин и точно с
онова, което ние искаме да
получим е дързост. Бог е твърде
мъдър, за да сгреша и твърде

добър, за да задържи което и да било добро нещо от живеещия праведно. Тогава не се страхувайте да Му се доверите даже ако не виждате незабавния отговор на молитвите си. Разчитайте на Неговото сигурно обещание: “Искайте и ще ви се даде” (Матей 7:75).

Ако преди да имаме необходимата вяра, се съветваме с нашите съмнения и страхове или пък се опитваме да разрешим сами всичко, което не можем да видим ясно, трудностите и объркването

само ще нараснат и ще се задълбочат. Но ако дойдем при Бога, чувствайки се безпомощни и зависими, каквито всъщност сме, и със смирена, доверчива вяра изложим нуждите си пред Този, Чието познание е безгранично, Който вижда всичко в своето творение и Който управлява всичко чрез волята и Словото Си, Той може и ще пожелае да откликне на нашия вик и ще направи светлината да изгрее в сърцата ни. Чрез искрена молитва биваме довеждани в общение с безпределния Ум. Може да не

притежаваме никакво забележимо
доказателство точно в момента,
когато лицето на нашия Изкупител
се навежда над нас със съчувствие
и любов, и все пак това да е така.
Може да не чувстваме видимо
Неговото докосване, но ръката Му
почива върху нас с любов и
състрадателна нежност.

Когато идваме да търсим милост и
благословение от Бога, трябва да
притежаваме в сърцата си дух на
любов и прощение. Как можем да
се молим: “Прости ни дълговете,
КАКТО и ние прощаваме на

нашите длъжности” (Матей 6:12), а да съхраняваме непрощаващ дух? Ако очакваме молитвите ни да бъдат чути, трябва и ние да прощаваме на другите по същия начин и в същата степен, в каквата се надяваме да бъдем простени.

Постоянството в молитвата също е издигнато като условие за приемането ѝ от страна на Бога. Трябва постоянно да се молим, ако искаме да растем във вяра и духовен опит. Трябва да бъдем “в молитва постоянни” и да бодърстваме в нея “с

благодарност” (Римл. 12:12; Кол. 4:2). Ап. Петър увещава вярващите да бъдат “трезви” и да бдят “в молитва” (1Петрово 4:7). Ап. Павел дава наставлението: “Във всичко с молитва и молба изказвайте прошенията си пред Бога” (Фил. 4:6). “Но вие, възлюблени казва Юда, като се молите в Светия Дух, пазете себе си в Божията любов.” (Юда 20, 21) Постоянната молитва е неразривната връзка на душата с Бога, чрез която живот от Всевишния се влива в нашия

живот; а от нас изтичат обратно към Него чистота и святост.

Голяма е необходимостта от прилежна молива; не оставяйте нищо да ви попречи в това отношение. Положете всяко усилие да поддържате връзката между Исус и своята душа открита и безпрепятствена. Стремете се да не пропуснете нито един случай, където ще се произнася молитва. Хората, наистина стремящи се към общение с Бога, ще бъдат видени в молитвеното събрание, верни на своя дълг, със сериозното желание

да пожънат всички благословения, които могат да придобият. Те ще използват всяка възможност да поставят себе си там, където биха могли да приемат лъчите на небесната светлина.

Трябва да се молим в семейния кръг; а над всичко друго не трябва да пренебрегваме молитвата насаме; защото това е животът на душата. Не е възможно душата да процъфтява, докато тази молитва се пренебрегва. Само семейната и публичната не са достатъчни. Нека в самота душата да се открие и

довери пред изпитващото Божие око. Молитвата насаме трябва да бъде чута само от Бога, Който слуша всяка молба. Ничие любопитно ухо не трябва да споделя бремето е. Насаме душата е свободна от околните влияния, свободна от възбуда и вълнение. Спокойна и в същото време пламенна тя стига до Бога. Сладко и непрестанно ще бъде влиянието, излъчващо се от Този, Който вижда в тайно и Чието ухо е винаги отворено, за да слуша молитвите, излизащи от сърцето. Чрез спокойна проста вяра душата

поддържа връзката си с Бога и събира в себе си лъчи от Божествената светлина, които я укрепват и поддържат в борбата със Сатана. Бог е наша сила и крепост.

Молете се насаме, несмущавани от никого в своята стая; и когато излезете, за да вършите ежедневната си работа, нека сърцето ви често се издига в молитва към Бога. Именно така “Енох ходеше по Бога”. Тези мълчаливи молитви се издигат като скъпоценен тамян пред

престола на благодатта. Сатана не може да победи човека, чието сърце е укрепено по този начин в Бога.

Няма място или време, което да не е подходящо за принасяне на молитва. Няма нищо, което може да ни попречи да издигаме сърцата си към Бога в дух на сериозна молба. Посред тълпите на улицата, по време на нашите делови занимания можем да изпратим своята молитва към Бога и да искаме Божествено ръководство, подобно на Неемия, когато

представи искането си пред цар Артаксеркс. Подходящо място за молитва може да се намери винаги и един разговор с Бога може да бъде проведен независимо от това, къде се намираме. Трябва да държим вратата на сърцето си постоянно отворена и непрекъснато да отправяме поканата Исус да дойде и да пребъдва в душата ни като небесен Гост.

Макар че атмосферата около нас може да е опетнена и покварена, няма защо да дишаме нейната

отрова. Напротив можем да живеем в чистата небесна атмосфера. Можем да затворим всяка врата на нечистото въображение и на несвятите мисли, като издигнем душата си в Божието присъствие чрез искрена молитва. Тези, чиито сърца са отворени, за да приемат подкрепата и благословието на Бога, ще се движат в по-свята атмосфера от тази на земята и ще имат постоянно общение с Небето.

Имаме нужда от поясен поглед върху Исус и от по-пълно

разбиране за стойността на вечните реалности. Красотата на светостта трябва да изпълва сърцата на Божиите чедра; а за да стане това, трябва да се стремим към Божествено откровение за небесните неща.

Нека душата се издига все по-нагоре и по-нагоре към Бога, за да може Той да е дари дъха на небесната атмосфера. Можем да дойдем толкова близко до Всевишния, че при всяко неочаквано изпитание мислите ни да се обръщат към Него така

естествено, както цветето към слънцето.

Представяйте пред Бога своите нужди, своите радости, своите скърби, своите грижи и своите страхове. Няма да Го претоварите; вашето бреме няма да Го затрудни или измори. Този, Който знае броя на космите по главите ви, не е безразличен към нуждите на Своите деца. “Господ е много състрадателен и пълен с нежна милост” (Яков 5:11). Негово любещо сърце се трогва от скърбите ни и даже от самото им

изговаряне от наша страна.
Донесете при Него всичко, което ви смущава. За Бога нищо не е толкова голямо, че да не може да го понесе, защото Той носи световете, Той управлява всичко във вселената. Нищо, което по какъвто и да било начин засяга нашия мир, не е така незначително за Него, че да не го забележи.
Никоя част от житейския ни опит не е толкова тъмна, че да не може да я прочете. Няма положение, колкото и объркано и трудно да е, което Той да не може да разреши.
Никаква беда не може да сполети и

най-незначителното от Неговите деца, никаква грижа не може да нападне душата, никаква радост не може да ни развесели, никаква искрена молитва не може да се отрони от нечии устни, без Той да ги забележи или да не Го засегнат непосредствено. “Той изцерява съкрушените по сърце и превързва раните им.” (Пс. 147:3)

Отношението между Бога и всяка душа е така лично, специално и пълно, като че ли не съществува друг човек на земята, за когото Той да се грижи или за когото да е дал Своя любим Син.

Исус каза: “Ще искате в Мое име: и Аз не ви казвам, че ще помоля Отца Ми за вас; защото Сам Отец ви люби”. “Аз избрах вас... та каквото и да поискате от Отца в Мое име, да ви го даде.” (Йоан 16:26, 27; 15:16) Но да се молиш в името на Исус това означава нещо повече от простото споменаване на това име в началото и в края на една молитва. То означава да се молиш в духа и в мислите на Исус, като в същото време вярваш в Неговите обещания, разчиташ на

Неговата благодат и вършиш
Неговите дела.

Бог не иска да каже, че някои от нас трябва да станат монаси или отшелници и да се оттеглят от света, за да се посветят на богослужебни дела. Животът ни трябва да бъде като Христовия между “планината на молитвата” и множествата на улицата.

Човекът, който не върши нищо, а само се моли, скоро ще спре и да се моли, или пък молитвите му ще се превърнат във формален навик. Щом се отлъчат от обществения

жизнот, щом се отдръпнат от сферата на християнските задължения и носенето на кръста, щом престанат да работят сериозно за своя Учител, Който така сериозно работи за тях, хората вече губят мотивите си за молитва и нямат повод за посвещение. Молитвите им стават лични и егоистични. Те не могат да се молят за нуждите на човечеството или за изграждането на Христовото царство и за сила да работят в него.

Ние претърпяваме голяма загуба, когато занемаряваме привилегиата да се събираме заедно, за да се укрепваме и насърчаваме един друг за служба на Бога. Истините на Неговото слово губят в съзнанието ни своята яснота и важност. Сърцата ни престават да бъдат пробуждани и въздигани чрез тяхното освещаващо влияние и ние отпадаме духовно.

В нашето общуване като християни губим много поради липсата на съчувствие един към друг. Човекът, който се затваря в

себе си, не изпълнява мисията, поверена му от Бога. Правилното култивиране на способността за общуване ни води към съчувствие спрямо другите и е средство за развитието и укрепването ни в служба на Бога.

Ако християните имаха желание да общуват, да си говорят за Божията любов и за скъпоценните истини на изкуплението, собствените им сърца щяха да бъдат освежавани и те щяха да се ободряват един друг. Можем всеки ден да научаваме по нещо ново за

нашия небесен Баща, като придобиваме ежедневно нова опитност в Неговата благодат; тогава ще желаем да говорим за любовта Му; а като правим това, сърцата ни ще се стопят и насърчат. Ако мислехме и говорехме повече за Исус, а по-малко за себе си, щяхме да имаме в много по-голяма степен Неговото присъствие.

Ако само мислехме за Бога толкова често, колкото често изпитваме доказателствата за Неговата грижа към нас, Той

винаги щеше да присъства в
нашите мисли и за нас би било
удоволствие да говорим за Него и
да Го възхваляваме. Говорим за
временните неща, защото
представяват интерес за нас.
Говорим за приятелите си, защото
ги обичаме; нашите радости и
скърби са свързани с тях. А имаме
безкрайно по-голяма причина да
обичаме Бога много повече от
земните си приятели; за нас би
трябвало да бъде най-естественото
нещо на света да го поставяме на
първо място в мислите си и да се
занимаваме най-много с Него, да

говорим за Неговата доброта и да
разказваме за Неговата мощ.
Богатите дарби, с които ни е
обсипал, нямат за цел да погълнат
мислите и любовта ни дотолкова,
че да нямаме нищо да Му дадем;
те са предназначени постоянно да
ни напомнят за Него и да ни
свързват чрез връзки на любов и
благодарност с нашия небесен
Благодетел. Твърде много се
занимаваме с нашия нищожен
земен живот. Нека отправим
погледа си нагоре към отворената
врата на небесното светилище; там
светлината от Божията слава се

отразява в лицето на Христос,
Който “е в състояние съвършено
да спасява идващите при Бога чрез
Него” (Евреи 7:25).

Имаме нужда повече да
възхваляваме Бога “за Неговата
доброта и за чудесните Му дела
към човешките синове” (Пс.
107:8). Нашето упражняване в
молитви на посвещение не трябва
да се състои само в искане и
получаване. Нека не мислим
непрекъснато за своите нужди, без
изобщо да си спомняме за благата,
които получаваме. Никога не се

молим премного; напротив твърде скъпернически отдаваме нашата благодарност. Постоянно получаваме Божиите благодатни дарове, а в същото време колко малко изразяваме благодарността и признателността си, колко малко хваления Му отдаваме за онова, което е направил за нас!

В древността Господ заръча на израилтяните, когато се събираха на богослужение: “Да ядете пред Господа, вашия Бог, да ядете и да се веселите и вие, и семействата ви във всичките си начинания и в

каквото те е благословил Господ, твоят Бог” (Втор. 12:7). Това, което се прави за слава на Бога, трябва да бъде извършено с радостно настроение, с песни на хвала и благодарност, а не в тъжно и мрачно състояние на духа.

Нашият Бог е нежен, милостив Баща. Не би трябвало да чувстваме службата си за Него като на натъжаващо сърцето, тежко занимание. За теб трябва да е удоволствие да се покланяш на Бога и да вземаш участие в делото Му. Бог не иска Неговите деца, за

които е предвидял такова велико изкупление, да се държат, като че ли Той е някакъв строг и взискателен надзирател. Той е техният най-добър Приятел; и когато Му се покланят, Той желае да бъде с тях, за да ги благославя и утешава, като изпълва сърцата им с радост и любов. Господ желае чедата Му да намират утеха в службата си за Него и да изпитват по-скоро удоволствие и радост, отколкото болка и мъка в работата си за Неговото дело. Той желае онези, които идват да Му се покланят, да отнесат със себе си

скъпи мисли за Неговата грижа и любов, за да бъдат насърчени и укрепени във всичките занимания и длъжности на ежедневиия си живот, та да имат благодат да постъпват честно и вярно във всичко.

Трябва да се събираме при кръста. Христос, и то разпнат това трябва да бъде темата за размишление, за разговор и предмет на нашите най-радостни чувства. Трябва да поддържаме свеж в мисълта си спомена за всяко благословение, получено от Бога, и когато

осъзнаем ясно Неговата велика
любов, ще пожелаем да поверим
всичко в ръката, която бе
прикована на кръста за нас.

На крилете на хвалението душата
може да се възнеся все по-близо и
по-близо до небето. Горе в
небесните дворове небесните
същества се покланят на Бога с
песен и музика и затова, когато
изразяваме благодарността си към
Него, ние се приближаваме до
богослужението на небесните
множества. “Който принася
жертва на хвала, той... прославя”

Бога (Пс. 50:23). Нека с
благоговейна радост да идваме
пред нашия Създател с
“благодарност и глас на хвалебна
мелодия” (Исая 51:3).

12 КАКВО ДА ПРАВИМ СЪС СЪМНЕНИЕТО

Мнозина, особено още новите в християнския живот, от време на време биват смущавани от мисли на съмнение и скептицизъм. В Библията има много неща, които не са обяснени или които даже не могат да бъдат разбрани. Сатана използва това, за да разколебае вярата на такива хора в Писанието като откровение от Бога. Те питат: “Как да узная правилния път? Ако Библията е наистина Божие слово,

как да се освободя от тези
съмнения и смущения?”

Бог никога не изисква от нас да
вярваме, без да даде достатъчно
основания, върху които да
изградим своята вяра. Неговото
съществуване, Неговият характер,
истинността на Неговото слово са
установени чрез свидетелства,
които апелират към разума; а
такива свидетелства има в
изобилие. И все пак Бог никога не
е премахвал възможността за
възникване на съмнение. Нашата
вяра трябва да има своите

основания, тя не се гради върху
външни прояви на религиозност.
Но тези, които желаят да се
съмняват, ще намерят случай за
това; докато други, наистина
желаещи да познаят истината, ще
намерят обилни основания, върху
които да изградят своята вяра.

Невъзможно е за ограничения
човешки ум напълно да схване
характера или делото на
Безпределния. И за
най-проницателния ум, и за
най-богатия интелект това свято
Същество завинаги ще остане

обгърнато в тайнственост.

“Можеш ли чрез изследване да откриеш Бога? Можеш ли да издириш Всемогъщия напълно?

Това е тайна, висока като небесата; що можеш да сториш? По-дълбока от пъкъла; що можеш да узнаеш?” (Йов 11:7, 8).

Апостол Павел възкликва: “О, колко са дълбоки богатствата на премъдростта и знанието на Бога! Колко са непостижими Неговите съдби и неизследими пътищата Му!” (Римл. 1:33). Но макар “облак и мрак” да “са около

Него”, “правда и съд са основа на престола Му” (Пс. 97:2). Можем дотолкова да схванем Неговите постъпки спрямо нас и подбудите, които са Го движили, че да различим безкрайна любов и милост, съединени с безмерно всемогъщество. Можем да разберем дотолкова от Неговите намерения, доколкото е добре за нас да знаем; а отвъд това трябва спокойно да се доверим на онази Ръка, Която е всемогъща и на онова Сърце, Което е изпълнено с любов.

Божие слово, както и характерът на Неговия Божествен Автор, ни представят тайни, които никога не могат да бъдат напълно разбрани от ограничени човешки същества. Навлизането на греха в света, въплъщението на Христос, новорождението, възкресението, както и много други теми, представени в Библията, са тайни, твърде дълбоки, за да може човешкият ум да ги обясни или дори да ги схване напълно. Но нямаме основание да се съмняваме в Божието слово поради това, че не можем да разберем тайните на

Неговото Провидение. И в природата сме постоянно обкръжени от тайни, които не можем да схванем. Дори и найпростите форми на живот представляват загадка, която и мъдрият е безсилен да обясни. Навсякъде има чудеса, оставащи отвъд обсега на нашето познание. Трябва ли тогава да се изненадваме, че и в духовния свят има тайни, които не можем да схванем? Трудността лежи единствено в слабостта и ограничеността на човешкия ум. Бог ни е дал в Писанието

достатъчно доказателства за Своя Божествен характер и ние не трябва да се съмняваме в Словото Му поради това, че не можем да разберем всички тайни на Неговото провидение.

Апостол Петър казва, че в Писанието има “неща, трудни за разбиране, които неучените и неутвърдените изопачават... за свое собствено погубление” (2Петр. 3:16). Неясните места от Библията са били посочвани от скептиците като аргумент против нея. Но тъкмо те представляват

силно доказателство за нейната Боговдъхновеност. Ако тя не ни съобщаваше за Бога нищо повече от това, което лесно бихме могли да разберем; ако Неговото величие и грандиозност биха могли да бъдат схванати от ограничени умове като нашите, тогава Библията не би носила в себе си необорими доказателства за своя Божествен авторитет. Самото величие и тайнственост на представените в страниците ѝ теми трябва да вдъхновяват вярата в Божието слово.

С простота и съвършена
приспособеност към нуждите и
копнежите на човешкото сърце
Библията разкрива истини, които
са удивлявали и възхищавали и
най-образованите умове, като в
същото време и най-скромният и
неукният може да види и да намери
чрез нея пътя към спасението. И
все пак тези представени по прост
начин истини третираат въпроси
толкова възвишени, така
всеобхватни, така далеко
простиращи се, така безкрайно
надминаващи силата на човешкото
разбиране, че можем да ги

приемем само защото Бог ги е обявил. Например изкупителният план ни е представен толкова ясно, че всяка душа може да види стъпките, които трябва да предприеме в покаяние и вяра в Господ Исус Христос, за да може да бъде спасена по определения от Бога начин. И все пак под тези истини, така леки за разбиране, лежат тайни, криещи Неговата слава тайни, които надминават, поразяват и съкрушават ума при изследването им и които в същото време изпълват искрения търсач на истината с благоговение и вяра.

Колкото повече той изследва
Писанията, толкова по-дълбоко
става убеждението му, че то е
Словото на живия Бог и
човешкият разум се прекланя пред
величието на Божественото
откровение.

Да признаем, че не можем напълно
да схванем великите истини на
Библията това означава само да
признаем, че ограниченият ум е
неспособен да схване
Безпределния; че Човекът с
неговото ограничено човешко
познание не може да разбере

намеренията и целите на
Всемогъщия.

Понеже не могат да схванат
всички негови тайни, скептиците и
невярващите отхвърлят Божието
слово; а и не всички, които
изповядват, че вярват в Библията,
са въвн от опасност в това
отношение. Апостолът казва:
“Внимавайте, братя, да не би да
има в някого от вас зло сърце на
неверие, та да отстъпи от живия
Бог” (Евреи 3:12). Правилно е
библейските учения да се изучават
задълбочено и човек да се стреми

да проникне в “дълбините Божии” (1Кор. 2:10), доколкото са разкрити в Писанието. Докато “скритото принадлежи на Господа, нашия Бог”, “онези неща, които са разкрити, принадлежат на нас” (Втор. 29:29). Но Сатана покварява и насочва в погрешна посока изследователските сили на ума. Разглеждането на библейската истина се смесва и с известна гордост, така че хората изпитват нетърпение и се чувстват победени, ако не могат да обяснят всяко място от Писанието по удовлетворителен за тях начин.

Много им е унижително да признаят, че не могат да разберат боговдъхновените думи. Няма желание да изчакат търпеливо, докато Бог реши, че са готови да им бъде разкрита истината.

Смятат, че тяхната неподпомогната от Бога човешка мъдрост е достатъчна да ги направи способни да разберат Писанието; и като не успеят в това, започват да отричат Неговия авторитет. Истина е, че много теории и популярни учения, за които се предполага, че произхождат от Библията,

всъщност не се основават на нейното учение, а даже противоречат на общия смисъл и съдържание на боговдъхновеното Слово. Тези неща са били причина за възникване на съмнения и смущения в умовете на мнозина. Те обаче не трябва да бъдат приписвани на Божието слово, но на изопачаването му от страна на хората.

Ако би било възможно сътворени същества да придобият пълно разбиране Бога и Неговите дела, тогава, след като са достигнали

тази точка, те не биха откривали повече никаква истина и за тях не би имало никакъв растеж в познанието, никакво понататъшно развитие на ума и сърцето. Бог не би бил вече за тях най-висшето; а човекът, достигайки границата на познанието и постижението, би спрял да се развива и да напредва. Нека бъдем благодарни на Бога, че това не е така. Бог е безкраен; в Него са “всички съкровища на премъдростта и знанието” (Колос. 2:3). През цялата вечност хората ще могат непрекъснато да изследват, постоянно да изучават и

все пак никога не ще изчерпят
съкровищата на Неговата мъдрост,
на Неговата доброта и сила.

Бог възнамерява даже още в този
живот истините на Словото Му да
бъдат постоянно разкривани пред
Неговия народ. Има
единединствен начин, по който
това познание може да се
придобие. Можем да постигнем
разбиране на Божието слово само
чрез обяснението на същия Дух,
чрез Който е дадено. “Никой не
знае Божиите неща, освен Божият
Дух”; “защото Духът изследва

всички неща; да, даже и Божиите дълбини” (1Кор. 2:11, 10). А обещанието на Спасителя към Неговите последователи беше: “Когато дойде Той, Духът на истината, ще ви доведе до познание на всяка истина... Защото ще приеме от Мене и ще извести на вас” (Йоан 16:13, 14).

Бог желае човекът да упражнява своите способности за разсъждаване, а точно изучаването на Библията ще засили и възвиси ума така, както нищо друго. И все пак трябва да се пазим да не

боготворим разума, който е подвластен на човешките слабости и недостатъци. Ако не искаме Писанията да останат скрити за нашето разбиране, така че да не можем да схванем и най-ясните истини, трябва да имаме простотата и вярата на малко дете, да сме готови да се учим и да молим за помощта на Светия Дух. Чувството за Божиата сила и мъдрост, за нашата неспособност да разберем Неговото величие трябва да ни изпълва със смирение. Трябва да отваряме Словото Му със същото свято

страхопочитание, с което бихме
влезли в Неговото присъствие.
Когато се доближаваме до
Библията, разумът трябва да
признае съществуването на един
авторитет по-висш от самия него, а
сърцето и умът да се преклонят
пред великия АЗ СЪМ.

Има много неща, повидимому
трудни или неясни, които Бог ще
обясни и ще направи понятни за
хора, стремящи се да ги разберат.
Но без ръководството на Светия
Дух ще бъдем постоянно изложени
на опасността да изкривяваме

Писанията или да ги тълкуваме погрешно. Съществува такова четене на Библията, което е без полза, а в много случаи дори нанася истинска вреда. Когато Божието слово се отваря без благоговение и без молитва, когато мислите и чувствата не се съсредоточени върху Бога или не са в хармония с Неговата воля, умът бива помрачен от скептицизъм и тогава самото изучаване на Библията засилва съмнението. Врагът поема контрола върху мислите и внушава неправилни тълкувания. Винаги

когато хората не се стремят да
бъдат в думи и на дело в съгласие
с Бога, колкото и да са знаещи,
винаги са склонни да се заблудят в
своето разбиране за Писанието и
не е безопасно да се доверяваме на
техните обяснения. Тези, които
четат Писанията, за да търсят
противоречия, нямат духовна
проницателност. С този изопачен
поглед те ще виждат много
причини за съмнение и неверие в
неща, които всъщност са ясни и
прости.

Колкото и маскирана и прикрита да е истинската причина за съмнението и скептицизма, в повечето случаи това е любовта към греха. Ученията и ограниченията на Божието слово не се приемат радушно от гордото, обичащо греха сърце и хората, които нямат желание да бъдат послушни на неговите изисквания, са готови да се съмняват в авторитета му. За да стигнем до истината, трябва да имаме искрено желание да я опознаем, както и сърдечна готовност да ѝ се покорим. Всички, които изучават

Библията с такъв дух, ще намерят изобилни доказателства за това, че тя е Божие слово и ще могат да постигнат такова разбиране на нейните истини, което да ги направи мъдри за спасение.

Христос е казал: “Ако иска някой да върши волята Ми, ще разбере учението Ми” (Йоан 7:17 (рев. пр.)). Вместо да задавате въпроси и да представяте несериозни възражения по отношение на онова, което не разбирате, обърнете внимание на светлината, която вече е изгряла над вас, и ще

получите още по-голяма светлина. Изпълнявайте чрез Христовата благодат всеки дълг, който ви е бил ясно представен и който сте разбрали, и ще бъдете в състояние да разберете и изпълнявате и онова, в което сега се съмнявате.

Има едно доказателство, открито за всички и за най-образования, и за най-невежия доказателството на личното преживяване. Бог ни кани да опитаме сами за себе си реалността на Неговото слово, истинността на Неговите обещания. Той ни кани: “Вкусете и

вижте, че Господ е благ” (Пс. 34:8). Вместо да зависим от думите на някой друг, трябва сами да вкусим. Той заявява: “Искайте и ще получите” (Йоан 16:24). Неговите обещания ще бъдат изпълнени! Те никога не са пропадали, никога не могат да не се сбъднат, никога няма да разочароват. Когато се приближаваме до Исус и се радваме в пълнотата на любовта Му, нашето съмнение и мрак изчезват в светлината на Неговото присъствие.

Апостол Павел казва, че Бог “ни е избавил от властта на тъмнината и ни е преселил в царството на Своя възлюбен Син” (Кол. 1:13). И всеки, който е преминал от смърт в живот, е в състояние да “потвърди с печата си, че Бог е истинен” (Йоан 3:33). Такъв човек може да свидетелства: “Аз се нуждаех от помощ и я намерих в Исус. Всяка моя нужда беше задоволена, гладът на душата ми се насити; сега Библията е за мен откровение от Исус Христос. Питаш защо вярвам в Исус? Защото за мен Той е Божествен Спасител. Защо

вярвам в Библията? Защото съм чул чрез нея гласа на Бога, Който говори на душата ми.” Можем да имаме в себе си убеждението, че Библията е истинна и че Христос е Божи Син. Знаем, че не следваме хитро измислени басни.

Ап. Петър увещава братята си да растат “в благодат и в познанието на нашия Господ и Спасител Исус Христос” (2Петрово 3:18). Когато растат в благодат, Божиите деца постоянно ще придобиват все по-ясно и по-ясно разбиране на Неговото слово. Ще съзират нова

светлина и нова красота в святите истини. За тези истини свидетелства историята на църквата през всички векове и така ще продължава до края. “Пътят на праведните е като светлината на зората, която свети все по-силно и по-силно, докато стане съвършен ден.” (Пр. 4:18).

Чрез вяра можем да погледнем в бъдещето и да се уловим здраво за обещанието, което Бог е дал за нашето духовно израстване: човешките ни дарби и способности се съединяват с

Божествените и всяка сила на душата бива доведена в пряка връзка с Източника на светлината. Можем да ликуваме, че Бог в Своето мъдро провидение е разяснил всичко, което ни е смущавало. Онези неща, които са изглеждали трудни за разбиране, тогава ще намерят своето обяснение и там, където нашите ограничени умове са откривали само объркване и разбити намерения, ще съзрат най-съвършената и прекрасна хармония. “Сега виждаме неясно, като в огледало, а тогава ще

ВИЖДАМЕ ЛИЦЕ В ЛИЦЕ; СЕГА
ПОЗНАВАМ ОТЧАСТИ, НО ТОГАВА ЩЕ
ПОЗНАЯ ТАКА, КАКТО СЪМ ПОЗНАТ.”
(1Кор. 13:12).

13 РАДОСТ В ГОСПОДА

Божиие деца са призвани да бъдат представители на Христос, да изявяват добротата и милостта Му. Както Исус откри истинския характер на Отца, така и ние трябва да разкриваме Христос пред свят, който не познава Неговата нежна, състрадателна любов. “Както Ти Си Ме изпратил на света казва Исус, така и Аз изпращам тях на света.” “Аз в тях и те в Мен,... за да познае светът, че Ти Си Ме изпратил.” (Йоан 17:18, 23). Апостол Павел казва на

Исусовите последователи: “Вие се явявате като Христово писмо, известно и прочитано от всичките човеци” (2Кор. 3:3, 2). В лицето на всяко от Своите чеда Исус изпраща на света по едно писмо. Ако си Христов последовател, Той изпраща в твое лице писмо до семейството и улицата, където живееш. Обитавайки в теб, Исус желае да говори и на сърцата на хората, които не Го познават. Може би те не четат Библията или не слушат оня глас, който им говори от нейните страници; не виждат Божиата любов, откриваща

се чрез делата Му. Но ако си Исусов представител, може да стане така, че чрез теб те да бъдат доведени до разбиране на частица от Неговата доброта, да бъде спечелена обичта им и да започнат да Му служат.

Християните са като факлоносци по пътя към небето. Те трябва да отразяват пред този свят светлината, с която ги е огрял Христос. Животът и характерът им трябва да бъдат такива, че чрез тях другите да могат да получат

правилна представа за Христос и Неговото дело.

Ако действително искаме да представяваме Христос, ще покажем, че да служиш на Бога е нещо привлекателно, каквото всъщност е. Християни, които събират в душите си тъга и меланхолия, които роптаят и се оплакват, дават на другите фалшива представа за Бога и за християнския живот. Те създават впечатлението, че на Бог не е приятно децата Му да са щастливи

и по този начин дават фалшиво свидетелство за небесния си Баща.

Сатана ликува, когато може да доведе Божиите чеда до неверие и отчаяние. Той изпитва удоволствие, когато вижда, че не се доверяваме на Бога, че се съмняваме в Неговата готовност и сила да ни спаси. Става му приятно, когато успее да ни накара да мислим, че Бог ще ни причини някакво зло чрез Своето Провидение. Да се представя Бог като такъв, на Когото липсва съчувствие и милост това е

сатанинска работа. Сатана
представя погрешно истината за
Него. Изпълва въображението с
фалшиви разбирания за нашия
небесен Отец; и вместо умът ни да
бъде обогатен с истината, ние
твърде често съсредоточаваме
мислите си върху тези изопачени
представи и безчестим Бога, като
не Му се доверяваме и роптаем
против Него. Сатана винаги се
стреми да направи религиозния
живот потискащ и лишен от
радост. Иска той да изглежда
изморителен и труден. И когато
християнинът представя чрез

собствения си живот такъв
религиозен възглед, тогава чрез
своето неверие той поддържа и
подпомага лъжата на Сатана.

Много хора, вървейки по пътеката
на живота, се занимават със
собствените си грешки и
разочарования и сърцата им се
изпълват със скръб и
обезсърчение. Една сестра, която
правеше точно това и изживяваше
дълбоки терзания, ми писа, като
ме молеше да ѝ кажа няколко
насърчителни думи. През нощта,
след като бях прочела нейното

писмо, сънувах, че се намирам в една градина и онзи, който изглежда беше собственикът на градината, ме развеждаше из нейните пътечки. Аз си късах цветя и се радвах на техния аромат, когато същата сестра, която се разхождаше до мене, обърна вниманието ми върху някакви грозни бодливи храсти, надвесили се над нейния път. Тя стоеше огорчена и се оплакваше. Не се разхождаше по пътеката, следвайки водача, но вървеше из тръните и бодлите. “О оплакваше се тя, не е ли жалко, такава хубава

градина да се обезобразява от тръни?” Тогава водачът отговори: “Остави тръните настрана, защото те само ще те наранят. Късай розите, кремове и карамфилите”.

Толкова ли е нямало във вашия живот радостни и светли моменти? Не сте ли преживявали скъпи минути, когато сърцата ви са се разтуптявали от радост в отговор на Божия Дух? Когато поглеждате назад към изминатите глави от книгата на своя живот, не откривате ли и приятни спомени? Не са ли Божиите обещания като

благоуханни цветя, които растат навсякъде по вашия жизнен път? Няма ли да оставите тяхната красота и благодат да изпълнят сърцето ви с радост?

Шипките и тръните само ще ви наранят и наскърбят; и ако късате все такива неща и ги представяте и на другите, не само че презирате Божията доброта, но с това пречите и на хората около вас да вървят по пътя на живота.

Не е мъдро да събираме всички неприятни спомени из миналото

си неговите нечестия и разочарования, да говорим за тях и да се оплакваме, докато най-сетне бъдем съкрушени и обезкуражени. Обезкуражената душа е пълна с мрак; тя пропъжда Божията светлина от собственото си сърце, а хвърля сянка и върху пътя на другите.

Благодаря на Бога за светлите картини, които представя пред нас. Нека спираме вниманието си върху тях, нека съхраняваме благословените обещания на Неговата любов така, че да не ги

изпускаме от погледа си. Божият Син, Който напусна трона на Своя Баща, обличайки Божественото Си естество с човешко, за да може да ни освободи от властта на Сатана; победата, която Христос извоюва, за да отвори пред нас небето и да разкрие пред очите ни мястото на Своето присъствие, озарявано от Божията слава; падналото човечество, захвърлено от греха в ямата на гибелта, е спасено от Божия Син и връзката му с безпределния Бог възстановена; човекът, издържал Божествения изпит чрез вяра в Изкупителя,

бива облечен в Христовата правда и издигнат до Неговия престол ето това са картините, върху които Бог иска да размишляваме. “Елате при Мене, всички отрудени и обременени, и Аз ще ви успокоя!”

Когато показваме, че се съмняваме в Божията любов и не се доверяваме на Неговите обещания, ние Го безчестим и наскърбяваме Светия Му Дух. Как би се чувствала една майка, ако децата ѝ постоянно се оплакват от нея, като че ли не им мисли доброто, докато всъщност стремежът на целия ѝ

живот е бил да пази техните
интереси и да им осигурява
всички удобства? Да
предположим, че се усъмнят в
нейната обич. Та това би
разкъсало сърцето ѝ. Как би се
чувствал който и да е родител, ако
бъде възприеман по същия начин
от своите деца? И как се чувства
небесният ни Баща, когато не се
доверяваме на Неговата любов,
подтикнала Го да отдаде
единородния Си Син, за да имаме
живот? Апостол Павел пише:
“Той, Който не пожали и
собствения Си Син, но Го предаде

за всички ни, как не ще ни подари
заедно с Него и всичко?” (Римл.
8:32). И въпреки това колко много
хора казват, ако не с думи, то чрез
постъпките си: “Господ не мисли
така лично за мен. Може би Той
обича другите, но не и мен.”

Всичко това вреди на твоята
собствена душа. Защото всяка
дума на съмнение, която
изговаряш, е покана за
изкушенията на Сатана. Тя засилва
у теб склонността към съмнение и
прави ангелите служители да се
отдалечават наскърбени. Когато

Сатана те изкушава, не произнасяй нито дума на съмнение или обезкуражение. Ако избереш да отвориш вратата пред неговите съмнения, умът ти ще бъде изпълнен с недоверие и бунтовни мисли. А ако започнеш да изразяваш чувствата си с думи, то всяко изречено съмнение не само че ще повлияе обратно на теб самия, но ще се окаже и семе, което ще поникне и ще принесе плод в живота на други, а после вече може да е невъзможно да се заличи неговото влияние. Дори ти самият да си в състояние да

преодолееш този период на
изкушение и да се отървеш от
примките на Сатана, дали хората,
засегнати от твоето влияние, ще
успеят да се освободят от
неверието, което си им внушил?
Колко важно е тогава да говориш
само неща, които дават духовна
сила и живот!

Ангелите внимават да чуят какво
свидетелство давате пред света за
вашия небесен Учител. Нека
разговорите ви бъдат за Този,
Който живее, за да се застъпва за
вас пред Отца. Когато поемете

ръката на някой приятел за
поздрав, нека на устните и в
сърцето ви бъде възхвалата към
Бога. Това ще привлече неговите
мисли към Исус.

Всички си имаме своите
изпитания. Имаме скърби, които
едва носим, тежки изкушения, на
които едва устояваме. Не
разказвайте трудностите си на
смъртни човеци, но занесете
всичко при Бога в молитва.

Направете свое правило никога да
не изговаряте и една-единствена
дума на съмнение или

обезсърчение. Можете да сторите много за облекчаване живота на другите и да подкрепите техните усилия с думи на надежда и свято насърчение.

Има много храбри хора, болезнено притиснати от изкушението, почти готови да се предадат в борбата със себе си и със силите на мрака. Не обезсърчавайте такъв човек в тежката му битка. Окуражете го с насърчителни думи на надежда и сила, които ще го подкрепят в неговия път. Така от вас ще се излъчва Христовата светлина.

“Никой от нас не живее за себе си.” (Римл. 14:7). Чрез несъзнателното влияние, което упражняваме над другите, те могат да бъдат насърчени и укрепени или пък обезсърчени и да се отдръпнат от Христос и от истината.

Много хора имат погрешна представа за живота и характера на Христос. Мислят, че Той е лишен от топлина и слънчева светлина, че е строг, суров и лишен от радост. В много случаи

целият християнски живот бива
обагрен от тези мрачни възгледи.

Често се казва, че Исус е плакал,
но че изобщо не се знаело дали
някога се е усмихвал. Нашият
Спасител наистина беше “човек на
скърби и навикнал на печал”,
защото сърцето Му беше отворено
за всички човешки неволи. Но
макар животът Му да бе живот на
себеотрицание и помрачен от
болки и грижи, духът Му не беше
сломен. Лицето Му не носеше
израз на скръб и недоволство, но
винаги на мир и ведрина. Сърцето

Му бе извор на живот. Където и да отидеше, Той носеше спокойствие и мир, радост и ведрина.

Нашият Спасител беше дълбоко сериозен и истински задълбочен, но никога не мрачен или меланхоличен. Животът на хората, които имат за образец Него, ще бъде изпълнен със сериозни цели. Те ще притежават дълбоко чувство за лична отговорност.

Лекомислието ще бъде отстранено. Няма да има буйно, необуздало веселие, нито груби шеги и неприлични насмешки. Не!

Исусовата религия дава мир като река. Тя не гаси светлината на радостта, не ограничава радостното настроение, нито помрачава слънчевото, усмихнато лице. Христос дойде не за да Му послужат, но за да послужи. И когато Неговата любов царува в сърцето, ще следваме Неговия пример.

Ако в съзнанието ни заемат важно място нелюбезните и несправедливи постъпки на другите, ще открием, че е невъзможно да ги обичаме така,

както Христос ни е обикнал. Но ако мислите ни са съсредоточени върху удивителната любов и милосърдие, които Христос проявява към нас, тогава същият дух ще се излъчва от нас и към другите. Трябва да се обичаме и да се почитаме един друг, независимо от грешките и несъвършенствата, които не можем да не забележим. Трябва да се развива смирение и неуповаване на себе си, както и нежно понасяне и търпение спрямо грешките на другите. Това ще умъртви цялото ни тесногръдо

себелюбие и ще ни направи великодушни и благородни.

Псалмистът казва: “Уповавай се на Господа и прави добро; така ще обитаваш в земята и ще се храниш с увереност” (Псалом 37:3).

“Уповавай се на Господа!” Всеки ден има своето бреме, своите грижи и проблеми; и колко сме готови да говорим само за мъчнотиите и изпитанията си, когато се срещаме! На толкова трудности позволяваме да ни безпокоят, докато всъщност сами им даваме място в сърцето си; на

толкова много страхове и
безпокойства се отдаваме,
демонстрирайки, че ни потиска
такъв голям товар от грижи, щото
човек би си помислил, че въобще
нямаме състрадателен и любещ
Спасител, готов да чуе всички
наши молби и да ни бъде готова
помощ във време на нужда.

Някои винаги се безпокоят и сами
си създават трудностите. Те са
обкръжени всеки ден с явните
доказателства за Божията любов;
всеки ден се наслаждават на
изобилните дарове на Неговото

Провидение; но съвсем не забелязват тези настоящи благословения. Мислите им са постоянно насочени към нещо неприятно, от което се опасяват, или към някоя трудност, в действителност може би несъществуваща, която, колкото и малка да е, заслепява очите им за многото неща, изискващи благодарност. И вместо срещаните трудности да ги отправят към Бога единствения Източник на помощ за тях, всъщност ги отделят от Него, защото пробуждат в душите им безпокойство и роптание.

Добре ли е да бъдем толкова
невярващи? Защо трябва да сме
така неблагодарни и
непризнателни? Исус е наш
Приятел! Цялото небе е
заинтересовано от благополучието
ни. Не трябва да позволяваме на
грижите и трудностите на
ежедневния живот да смущават
умовете ни и да покриват със
сянка челата ни. Ако допуснем
това, винаги ще има нещо, което
да ни измъчва и безпокои. Не
трябва да се отдаваме на
усамотение, което само ни

изтормозва и изтощава, без да ни помага да понасяме по-добре изпитанията.

Може би имате трудности в работата си. Може би изгледите за бъдещето стават все по-мрачни и по-мрачни; а може би ви заплашват и загуби. Не се отчайвайте! Хвърлете грижата си върху Бога и останете спокойни и радостни. Молете се за мъдрост да ръководите деловите си работи с благоразумие, за да можете да предотвратите загуби или бедствия. Вършете от своя страна

всичко, което можете, за постигането на благоприятни резултати. И когато, разчитайки на вашия Помощник, сте направили всичко възможно, приежете резултатите с радост.

Не е Божията воля Неговият народ да бъде претоварен с грижи. Но Господ не ни мами. Не ни казва: “Не се бойте, по вашия път няма да има никакви опасности”. Той знае, че има изпитания и опасности и се отнася с нас открито и честно. Бог няма намерение да изведе народа Си

ВЪН ОТ ТОЗИ СВЯТ НА ГРЯХ И ЗЛО, НО
МУ ПОСОЧВА СИГУРНО УБЕЖИЩЕ.

Молитвата Му за Неговите
ученици беше: “Не се моля да ги
вземеш от света, но да ги опазиш
от лукавия”. “В света казва Той
ще имате скръб, но дерзайте Аз
победих света.” (Йоан 17:15;
16:33)

В Своята планинска проповед
Христос представя на
последователите Си ценни уроци
във връзка с необходимостта от
уповаване на Бога. Тези уроци,
предназначени да насърчават

Божиите чеда през всички векове,
са стигнали до нашето време,
пълни с поука и утеха. Спасителят
посочва на Своите последователи
птиците, които чуруликат
хвалебните си песни,
необременени от грижи и
неспокойни мисли, защото “ни
то сеят, нито жънат”. И въпреки това
небесният Баща се грижи за
техните потребности. Спасителят
пита: “Вие не сте ли много
по-ценни от тях?” (Матей 6:26)
Великият Снабдител на нуждите
на човека и животните отваря
ръката Си и дава необходимото на

всички Свой творения. Не остават
встрани от Неговото внимание и
птиците под небето. Той не им
спуска храната в човките, но
осигурява задоволяването на
техните нужди. Те сами трябва да
си събират семената, които Той е
пръснал за тях. Трябва сами да
събират материали за
изграждането на своите мънички
гнезда. Трябва сами да хранят
малките си. Но те излизат по
работата си пеейки, защото
“вашият небесен Баща ги храни”.
А “вие не сте ли много по-ценни
от тях?” Вие като разумни,

духовни същества, които могат да се покланят на Бога, не сте ли с много по-голяма стойност от небесните птици? Няма ли Авторът на нашето битие, Пазителят на живота ни, Този, Който ни е създал по Свой образ и подобие, да се погрижи за нашите потребности, ако Му се доверим?

Христос посочи на учениците Си полските цветя в техните разкошни багри, блестящи от семплата хубост, с която ги бе надарил небесният Баща като израз на любовта Му към човека, и

каза: “Разгледайте полските
кремове как растат”.

Непринудената простота и красота
на тези естествени цветя далеч
надминава великолепието и
блясъка на цар Соломон. И
най-разкошното облекло, дело на
човешкото умение и изкуство, не
може и да се сравни с естествената
прелест и лъчезарната хубост на
цветята от Божието творение. Исус
пита: “И ако Бог облича така
полската трева, която днес я има, а
утре я хвърлят в пещта, няма ли
много повече да облече вас,
маловерци?” (Матей 6:28, 30). Ако

Бог, небесният Художник, дава на простите увяхващи за един ден цветя такива изящни и разнообразни багри, колко по-голяма грижа ще има за хората, които е създал по Свое собствено подобие? Този урок на Христос е укор за неспокойните мисли, за смущението и съмнението на невярващото сърце.

Господ иска всички Негови синове и дъщери да са щастливи, спокойни и послушни. Исус казва: “Моя мир ви давам: Аз не ви давам както светът дава. Да не се

смущава сърцето ви, нито да се бои”. “Казах ви тези неща, за да може да остане Моята радост във вас и радостта ви да бъде пълна.” (Йоан 14:27; 15:11).

Щастието, което се търси от себелюбиви подбуди извън пътя на дълга, е ненормално, нехармонично, превратно, колебливо и преходно. То бързо преминава и душата се изпълва със самота и скръб. Радост и удовлетворение има само в живот с Бога. Християнинът не е оставен да ходи по несигурни пътища. Не е

изоставен във властта на празните съжаления и разочарования. И дори да нямаме радостите и удоволствията на този живот, все пак можем да бъдем щастливи, като гледаме към живота, който ни очаква в бъдещия свят.

Но даже и тук християните могат да изпитват радост от общуването с Христос; могат да имат светлината на Неговата любов и постоянната утеха от Неговото присъствие. Всяка крачка в живота би могла да ни води все по-близо и по-близо до Исус, да ни дава

по-дълбок духовен опит в
Неговата любов и да ни
приближава стъпка по стъпка до
дома на блаженството и мира.
Тогава нека не изоставяме
доверието си, но да имаме твърда
увереност още по-твърда отпреди.
“Дотук ни помогна Господ”
(1Царе 7:12), “Той ще ни помага и
докрая. Нека поглеждаме към
паметните стълбове, напомнящи
ни за онова, което е сторил, за да
ни утешава и да ни спасява от
ръката на погубителя. Нека пазим
винаги свежи в съзнанието си
всичките нежни милости, с които

ни е обсипвал сълзите, които е пресушавал, болките, които е облекчавал, трудностите, които е премахвал, страховете, които е разпръсвал, нуждите, които е задоволявал, благословенията, с които ни е дарявал така ще се изпълваме със сила, за да можем да издържим и онова, което все още ни предстои да преживеем през останалата част от нашето поклонническо пътуване.

Като гледаме към предстоящите борби, не можем да видим друго, освен трудности и смущения, но

можем да погледнем онова, което вече е минало, както и онова, което ни предстои, и да кажем: “Дотук ни помогна Господ”. “Нека дните ти да бъдат според силата ти.”

(Втор. 33:25). Изпитанието никога не ще превиши силата, която ще ни бъде дадена, за да го понесем. Тогава нека се заловим за своята работа там, където тя се намира, и да вярваме, че каквото и да дойде, ще ни бъде дадена сила, съответстваща на изпитанието.

Още малко време и небесните порти ще се отворят, за да приемат

Божиите чеда; от устните на Царя на славата ще прозвучи в ушите им като най-прекрасна музика благословението: “Елате, благословени от Моя Отец, наследете царството, приготвено за вас още от основаването на света” (Матей 25:34).

Тогава изкупените ще бъдат посрещнати в дома, който Исус е приготвил за тях. Там техни другари няма да бъдат грешниците от земята лъжци, идолопоклонници, развратници и неверници; те ще общуват с хора,

победили Сатана и чрез Божиата
благодат изградили съвършени
характери. Всяка греховна
наклонност, всяко
несъвършенство, което тук ги е
измъчвало, там ще бъде
премахнато чрез кръвта на
Христос и ще им бъдат подарени
превъзходството и блясъкът на
Неговата слава, които далеч
превишават блясъка на слънцето.
А моралната красота и
съвършенството на Христовия
характер ще се излъчват от тях със
сила, много по-голяма от този
външен блясък. Те са без петно

пред Великия бял престол и споделят достойнството и привилегиите на ангелите.

Предвид на това славно наследство, което може да бъде негово, “какво ще даде човек в замяна на живота си?” (Матей 16:26). Той може да е беден и все пак да носи в себе си такава богатство и достойнство, каквито светът никога не би могъл да му даде. Изкупената и очистена от греха душа, посветена с всичките си благородни сили на службата за Бога, притежава изключителна

стойност. На небето в
присъствието на Бога и святите
ангели царува възвишена радост
дори за една-единствена душа
радост, която се излива в песни на
свят триумф!

